

HLASATEL

Reformace

BLÍŽÍCÍ SE BOUŘE

Modlitební týden 2.-11. prosince 2022

Blížící se bouře

V tomto vydání

ÚVODNÍK Bouře se blíží	6
PEVNÝ ZÁKLAD – VZTAH S BOHEM V nejtemnějších časech v historii byla Země osvětlena věrnými dušemi závislými na Kristu.	7
KONEC ČASŮ Pokoj a sílu k vytrvalosti pro ty, kdo milují Boha; den zúčtování pro ty, kteří Boha odvrhli.	13
ČAS ZÁPASENÍ S nárůstem zla je nyní čas zápasit s Bohem za vítězství nad sebou samým a hříchem.	18
PRAVDA V DOBĚ KRIZE V čase nejtěžších zkoušek a těžkostí je odhalena ušlechtilost lidského charakteru.	24
ROZKLÁDAJÍCÍ SE SVĚT Ve společnosti, která je prosáklá očividným modlářstvím a rostoucím pronásledováním je reforma opravdu nutná.	31
VÍRA VĚTŠÍ NEŽ STRACH Je mnoho věcí, které nás můžou vyděsit– ale když vidíme, jak se proroctví naplňují přesně, tak, jak bylo předpovězeno, máme naději.	37
PŘIPRAVTE CESTU HOSPODINU! Boží lid má nést poselství Eliáše a Jana Křtitele, aby připravili cestu pro Kristův návrat.	43
BÁSEŇ	48

Web: <http://www.sdarm.cz>
E-mail: info@sdarm.cz

PŘICHÁZEJÍCÍ BOUŘE

S postupující úrovní světových událostí je tato planeta jako obrovský sud se střelných prachem připravený k výbuchu. Těch, kteří skutečně hledají a odevzdají se Bohu nebes pro pokoj, naději a vedení, je málo.

„Žijeme v důležitém a zajímavém období našich pozemských dějin. Potřebujeme víc víry, než jsme dosud měli. Potřebujeme být pevněji zakotveni v nebi. Satan vší svou mocí pracuje, aby nad námi zvítězil, protože ví, že má už jenom krátký čas, ve kterém může působit. Pavel s bázní a třesením pracoval na svém spasení. Měli bychom se snad bát méně, když nám bylo zanecháno takové zaslíbení, aby snad někdo, komu bázeň chybí, se neprokázal nehodný věčného života? Měli bychom bdít na modlitbě, a v zoufalém úsilí zápasit o to, abychom vstoupili úzkou bránou.“ - *Faith and Works*, p.49.

Jakou výsadou je účastnit se každoročního Týdne modliteb! Nyní si více než kdy jindy potřebujeme vážít každé možné příležitosti, abychom se spojili v upřímné chvále a prosbě k našemu jedinému Zdroji síly, Pánu Ježíši Kristu, který se za nás stále laskavě přimlouvá v nebeských nádvořích.

Letošní série čtení na téma **Blížící se bouře** potvrzuje současnou situaci, jíž čelíme, a přináší slova víry, která nás posílí ve dnech soužení, které přijdou.

Uvažujme tedy každý s modlitbou nad těmito řádky pro tento Týden modliteb, sdílejme je také s ostatními, kteří nemohou být s námi ti kteří jsou izolováni nebo upoutáni na lůžku ve svých domovech, a pamatujme si následující data:

Modlitba s půstem: Sobota 10. prosince

Sbírka na misii: Neděle 11. prosince

„Nechť Duch svatý promlouvá k našim srdcím a posiluje nás podle našich potřeb jak k jednotlivcům, tak i k lidu. „Bůh pak všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonalé vás učí, utvrdí, zmocní i upevní. Jemuž sláva a císařství na věky věků. Amen.“ (*1 Petrova 5:10,11*)

Úvodník

BOUŘE SE BLÍŽÍ

Bez ohledu na to, kde na této planetě žijete, je pravděpodobné, že někdy budete čelit bouři alespoň jednou v životě. Oblaky se obvykle tvoří a splývají dohromady tak těsně, až celá obloha docela ztmavne až nakonec bouře vypukne s velkou zuřivostí.

V těchto posledních dnech historie naší Země je život přirovnáván jako když se schyluje k bouři. Duchovní stav lidské psychiky se stává čím dál temnějším, jak se různé formy zla působící na lidi více uzavírají do jejich srdcí a myslí.

Ale nemusíme se v temnotě cítit opuštěni! Bůh nebes nám ve svém Slově zjevil vše, takže se nemusíme bát toho co se děje anebo toho co ještě přijde. Ve své hojné milosti nám Bůh poskytl drahocenná slova naděje.

„Andělé zatím zadržují větry bojů, dokud svět nebude varován před záhubou, která na něj přichází. Blíží se však bouře, která již brzy propukne. Když Bůh přikáže svým andělům, aby tyto větry pustili, nastane nepopsatelný boj.“

„Jedině Bible představuje tyto věci ve správném světle. Jsou v ní zjeveny veliké poslední události dějin našeho světa. Už dnes můžeme zahlédnout, jak se blíží jejich stíny. Země se třese a tlukot lidských srdcí strachem slábné.“¹

„Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní; promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její. I budeť jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož děvka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož půjčující tak vypůjčující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává. Náramně vyprázděna bude země, a velice zloupěna; nebo Hospodin mluvil slovo toto. Kvůli tomu bude a padne země, zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí národové zemstí, proto že i ta země poskvrněna jest pod obyvateli svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou. Protož prokletí zžijí zemi, a vyplnění budou obyvatelé její; protož hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí maličko. Žalostiti bude měst, usvadne vinný kmen, úpěti budou všickni veselého srdce. Odpočine radost bubnů, přestane hluk veselících se, utichne veselí harfy“ (*Izaiáš 24:1-8*).

„Ó, střeva má, střeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mně srdce mé, nemohuť mlčeti. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské. Potření za potřením provolává se, poplěněna zajisté bude všecka země, náhle poplěněni budou stanové moji, v okamžení kortýny mé. Hledím-li na zemi, a aj, nesličná jest a prázdná; pakli na nebe, není na něm žádného světla. Hledím-li na hory, a aj, třesou se, a všickni pahrbkové pohybují se. Hledím-li, a aj, není žádného člověka, a všeliké ptactvo nebeské zaletělo. Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští, a všecka města jeho zbořena jsou od Hospodina a od hněvu prchlivosti jeho“ (*Jeremiáš 4:19,20, 23-26*).

„Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas jest soužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen bude“ (*Jeremiáš 30:7*).

„Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou; schovej se na maličkou chvíli, dokudž nepřejde hněv“ (*Izaiáš 26:20*).

Těm, kteří se plně odevzdají Kristu, je zaslíbena Boží ochrana a jeho andělů, stejně jako ujištění o Jeho trvalé přítomnosti. Když vidíme, jak se bouře shromažďuje, s tak obrovskou intenzitou, důvěřujme úžasné Ruce, která je nade vším – Ruce, která drží a zřídila vesmír a byla za každého z nás přibita na kříž.

Odkazy:

1. *Education, pp. 179–181.*

Pátek 2, Prosince 2022

PEVNÝ ZÁKLAD – VZTAH S BOHEM

Sestaveno ze spisů Ellen G. Whiteové

„O učednících se píše, že v závěru úžasné události Kristova proměnění „neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného“ (Matouš 17:8). Ježíše samotného — v těchto slovech spočívá tajemství života a moci, jímž se vyznačují dějiny rané církve. Když učedníci poprvé uslyšeli Ježíšova slova, cítili, že ho potřebují. Hledali ho, našli ho a následovali ho. Byli s ním v chrámu, u stolu, na horské stráni, na poli. Měli k němu stejný vztah, jaký mají žáci ke svému učiteli; každý den od něj přijímali ponaučení o věčné pravdě.“

„I po Kristově nanebevstoupení apoštolové neustále cítili osobní Boží přítomnost a vnímali Boží lásku a světlo. Ježíš, který s nimi chodil a hovořil, který se s nimi modlil, probouzel v nich naději a utěšoval je, byl vzat do nebe. Rozloučil se s nimi poselstvím pokoje. Když jej andělé vítali v nebeském voze, zaslechli jeho slova:

„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (*Matouš 28:20*). Vystoupil do nebe v podobě člověka. Věděli, že i před Božím trůnem zůstane jejich Spasitelem a přítelem, že jeho náklonnost k nim se nezmění a že již navždy bude spojen s trpícím lidstvem. Věděli, že před Otcem uplatní zásluhy své krve, že mu ukáže své probodnuté ruce a nohy, které mu připomenou, jakou cenu zaplatil za své vykoupené. Tato myšlenka je posilovala, když museli kvůli němu snášet potupu. Jejich vztah k němu byl nyní vřelejší, než když byl mezi nimi osobně přítomen. Kristus přebýval v jejich nitru, takže z nich vyzařovalo jeho světlo, láska a moc a lidé, kteří se s nimi setkali, žasli.“¹

ZA DOBY TEMNA

Satan dobře věděl, že Písmo lidem umožní, aby odhalili jeho podvody a odolali jeho moci. Vždyť i Spasitel světa odrážel jeho útoky slovy Písma. Proti každému útoku Kristus nastavil štít věčné pravdy; bránil se slovy: " Psáno jest ". Proti každému návrhu protivníka Kristus postavil moudrost a sílu Božího slova. Aby tedy satan udržel svou nadvládu nad lidmi a utvrdil moc papežského uchvatitele, musel lidi udržovat v neznalosti Písma. Bible vyvyšuje Boha a vymezuje lidem jejich místo, proto musí být jeho svaté pravdy utajeny a potlačeny. Římská církev přijala tento způsob argumentace. Po staletí bránila rozšiřování Bible. Lidem zakázala Bibli číst nebo ji mít doma. Bezzásadoví kněží a preláti vykládali její učení tak, aby podepřeli svá domnělá práva.

Tak se papež stal téměř všeobecně uznávaným zástupcem Boha na zemi a osvojoval si moc nad církví i státem. Satan odstranil to, co mohlo odhalit jeho podvod, a pak už mohl jednat, jak se mu zlíbilo. Biblická proroctví předpovídala, že se bude "snažit změnit doby a zákon" (*Daniel 7:25*) a o to se také pokusil. Aby formálně obráceným pohanům poskytl náhradu za uctívání model, a tím usnadnil, aby přijali křesťanství, zavedl postupně do křesťanské bohoslužby uctívání soch a obrazů. Nakonec tento systém modloslužby zavedly svými rozhodnutími všeobecné

církevní sněmy. Aby dokonal znesvěčující dílo, opovážil se Řím vymazat z Božího zákona druhé přikázání, zakazující uctívání obrazů a symbolů, a rozdělil desáté přikázání, aby zůstal zachován jejich počet. Ochota ustupovat pohanství otevřela cestu k ještě většímu přehlížení Boží autority.

Prostřednictvím neposvěcených vůdců církve satan pozměnil také čtvrté přikázání a pokusil se odstranit svatou sobotu, den, který Bůh požehnal a posvětil (*1 Mojžíšova 2:2,3*), a na její místo povýšit svátek zachovávaný pohany jako "ctihodný den slunce". Pokus o tuto změnu nebyl zpočátku otevřený a zřejmý. V prvních staletích zachovávali sobotu všichni křesťané. Rozhodně uctívali Boha a byli přesvědčeni, že Boží zákon je neměnitelný, proto tak úzkostlivě dodržovali jeho předpisy. Satan však chytře působil prostřednictvím svých pomocníků, aby dosáhl svého cíle. Aby se pozornost lidu obrátila k neděli, byl tento den vyhlášen svátkem na počest Kristova vzkříšení. V neděli se pak konaly bohoslužby. Sobota byla dosud pokládána za den odpočinku a byla stále zachovávána jako svatý Boží den. Ještě před příchodem Pána Ježíše satan navedl Židy, aby sobotu zatížili nejprísrnějšími požadavky, takže se její zachovávání stalo břemenem. Tím si připravil cestu pro to, čeho chtěl dosáhnout. Tím sobotu postavil do nesprávného světla. Lidé se na ni dívali s opovržením jako na židovské nařízení. Neděli považovali křesťané všeobecně za den radosti. Satan je přitom vedl k tomu, aby sobotu prožívali jako den postu, jako smutný a ponurý den, aby tak projevíli svůj odpor k židovství.²

UCHOVANÉ A STÁLE ŽIVOUcí PÍSMO

„V zemích, kam nesahala moc Říma, žily po staletí skupiny křesťanů, které zůstaly téměř nedotčeny papežskou zkažeností. Byly však obklopeny pohanstvím a v průběhu staletí je ovlivnily pohanské bludy. Pokládali však stále Bibli za jediné pravidlo víry a zůstávali věrni mnoha jejím pravdám. Věřili v neměnnost Božího zákona a světili sobotu podle čtvrtého přikázání. Křesťanské sbory, které uchovávaly tuto víru a žily podle ní, působily ve střední Africe a mezi Armény v Asii.

Mezi těmi, kdo vzdorovali papežské moci nejvíce, vynikli valdenští. Právě v zemi, kde mělo papežství své hlavní sídlo, projevil se nejodhodlanější odpor proti jeho bludům a zkaženosti. Po staletí si sbory v Piemontu udržely svou nezávislost. Nakonec však přišla doba, kdy Řím trval na tom, že se musí podřídít. Po neúspěšných bojích proti římské tyranii uznali vedoucí těchto sborů s nechtí nadvládu moci, které se zdánlivě podrobil celý svět. Někteří z nich se však odmítli podřídít moci papežů nebo prelátů. Byli odhodláni zůstat věrni Bohu a uchovat si ryzost a prostotu víry. Došlo k rozdělení. Ti, kdo se drželi prvotní víry, se oddělili. Někteří z nich opustili rodné Alpy a vztyčili prapor pravdy v jiných zemích. Jiní se uchýlili do odlehlých roklín a do skalních tvrzí v horách a tam svobodně uctívali Boha.

Víra, kterou po staletí uchovávali a šířili valdenští, se podstatně lišila od falešného učení Říma. Jejich náboženské učení vycházelo z Písma, z pravé křesťanské věrouky. Tito chudí zemědělci, žijící v ústraní, odloučení od světa – u svých stád a na svých vinicích, s nimiž byli spjati každodenní těžkou prací – nedospěli k pravdě vlastním zápasem proti bludům odpadlé církve. Neobjevili nějakou novou víru. Jejich víra byla dědictvím po otcích. Zápasili o "víru, jednou

provždy odevzdanou Božímu lidu. "Církev na poušti", a nikoli nadutá kněžská hierarchie trůnící v hlavním městě tehdejšího světa, byla pravou Kristovou církví, strážcem pokladu pravdy, který Bůh svěřil svému lidu, aby jej předal světu.

K hlavním příčinám, které vedly k odluce pravé církve od Říma, patřila nenávisť Říma k biblické sobotě. Papežská moc opovrhla pravdou, jak to předpověděla biblická prorocství. Boží zákon zašlapala do prachu a vyvyšovala lidské tradice a zvyklosti. Církev, které se podřídily papežské nadvládě, byly velmi brzy donuceny, aby uctívaly neděli jako den odpočinku. V záplavě bludů a pověr byli mnozí tak zmateni – a to i praví Boží následovníci –, že sice světili sobotu, ale nepracovali ani v neděli. Řím se s tím ovšem nespokojil. Požadoval nejen, aby světili neděli, ale také aby zneuctívali sobotu. Hrozil nejostřejšími slovy těm, kdo se opováží sobotu uctívat. Pouze únik z moci Říma umožnil některým, že mohli nerušeně plnit požadavky Božího zákona.

Valdenští patřili mezi první skupiny lidí v Evropě, které měly překlad Písma svatého. Staletí před reformací vlastnili v rukopisech překlad Bible ve svém mateřském jazyce. Měli ryzí a nefalšovanou pravdu, a proto se stali terčem nenávisti a pronásledování. Prohlašovali, že římská církev je odpadlým Babylónem z knihy Zjevení a s nasazením vlastních životů čelili její zkaženosti. Pod tlakem dlouhotrvajícího pronásledování učinili někteří ústupky ve víře a postupně upouštěli od zásad, jiní se však pevně drželi pravdy. Ve staletích temna a odpadlictví to byli Valdenští, kdo popírali svrchovanost Říma, odmítali uctívání obrazů jako modloslužbu a zachovávali pravou sobotu. Uchovali svou víru i v nejlítějších bouřích pronásledování. Ačkoli byli ohrožováni vojskými zbraněmi a římskými mučícími nástroji, stáli neochvějně za Božím slovem a za Boží ctí. Za mohutnými horskými valy – útočištěm pronásledovaných a utlačovaných ve všech dobách – našli Valdenští úkryt. Právě zde udržovali světlo pravdy osvěcující temnotu středověku. Zde svědkové pravdy uchovali po tisíc let starou víru.

Bůh připravil pro svůj lid velkolepý chrám. Jeho mohutnost odpovídá velikosti pravdy, kterou střežili. Hory se staly pro věrné vyhnance symbolem Hospodinovy neměnné spravedlnosti. Ukazovali svým dětem na vrcholy tyčící se nad nimi v neměnné důstojnosti a vyprávěli jim o Bohu, "u něhož není proměny ani střídání světla a stínu a jehož slovo je trvalé jako neměnné hory. Bůh stvořil hory a dal jim jejich stabilitu. Jen Boží ruka jimi může pohnout z místa. Podobně Bůh ustanovil svůj zákon, základ své vlády na nebi i na zemi. Člověk svou rukou může zasáhnout své bližní a zmařit jejich životy, lidská ruka však nemůže vyrvat hory ze základů a vrhnout je do moře, stejně jako nemůže změnit přikázání Božího zákona nebo zmařit jediný z Božích slibů lidem, kteří plní jeho vůli. Boží služebníci mají tak věrně zachovávat Boží zákon, jak stálé jsou hory.

Hory, lemující hluboká údolí, byly stálými svědky Boží stvořitelské moci a trvalou připomínkou jeho péče a ochrany. Poutníci, kteří v nich našli útočiště, se tyto tiché symboly Hospodinovy přítomnosti naučili milovat. Nestěžovali si na svůj nesnadný úděl, nikdy nebyli na horských samotách osamoceni. Děkovali Bohu, že jim poskytl útulek před hněvem a krutostí lidí a radovali se, že ho mohou svobodně uctívat. Když je nepřátelé pronásledovali, poskytly jim hory často bezpečnou

ochranu. Z nejednoho strmého útesu zněly jejich písně, kterými chválili Boha, římská vojska nemohla jejich chvalozpěvy umlčet.

Zbožnost těchto Kristových následovníků byla čistá a prostá. Pravdy si cenili více než domů a půdy, více než přátel, příbuzných, dokonce více než vlastního života. Tyto zásady se snažili vštípit do srdcí dalších generací. Od nejranějšího věku učili své děti znát Písmo a vedli je, aby úzkostlivě plnily požadavky Božího zákona. Opisy Bible byly vzácností, proto se textům Písma učili nazpaměť. Mnozí z nich uměli z paměti značné části Starého i Nového zákona. Výroky o Bohu se jim mísily s krásnými přírodními výjevy a s každodenním požehnáním. Malé děti se učily pohlížet vděčně na Boha jako na dárce všeho dobrého.

Rodiče, přestože byli něžní a laskaví, milovali své děti moudře, proto je nezvykali, aby prosazovaly svou vůli. Čekal je život plný zkoušek a těžkostí, možná i mučednická smrt. Od dětství je vychovávali k tomu, aby snášely těžkosti, aby se dovedly podřídit, ale přitom myslely a jednaly samostatně. Od nejútlejšího věku se učily nést odpovědnost, mluvit opatrně, chápat moudrost mlčení. Jediné neprozřetelně pronesené slovo v přítomnosti nepřátel mohlo ohrozit život nejen toho, kdo je pronesl, ale i životy stovek jeho spolubratrů. Vždyť tak jako vlci pronásledují svou kořist, pronásledovali nepřátele pravdy ty, kdo se opovážovali vyžadovat náboženskou svobodu.

Valdenští obětovali pozemský blahobyť pro pravdu. S vytrvalou trpělivostí si těžce vydělávali na svůj chléb. Pečlivě obdělávali každý kousíček orné půdy mezi horami. Údolí i méně úrodné horské stráně obhospodařovali tak, aby dávaly co nejvyšší výnosy. Šetrnost a přísné odříkání tvořily součást výchovy, jediného dědictví, které předali svým dětem. Naučili se, že život je podle Boží vůle školou kázně a že své potřeby mohou uspokojit jen vlastní prací, prozíravostí, pečlivostí a vírou. Vyžadovalo to mnoho tvrdého úsilí, ale bylo to zdravé a užitečné. Právě takovou školu potřebuje hříšný člověk. Bůh mu ji poskytuje, aby jej vychoval a rozvinul.

I když Valdenští vedli mladé lidi k tvrdé práci, nezanedbávali rozvoj jejich intelektuálních schopností. Vštěpovali jim, že všechny jejich síly a schopnosti patří Bohu a že je mají zdokonalovat a rozvíjet pro Boží službu. Valdenské sbory se čistotou a prostotou podobaly církvi apoštolské doby. Odmítaly nadvládu papeže a prelátů a pokládaly Bibli za jedinou, nejvyšší a neomylnou autoritu. Jejich kazatelé, na rozdíl od panovačných římských kněží, následovali příkladu svého Mistra, který "nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil". Pásli Boží stáda, vodili je na zelené pastviny a k živým pramenům svatého Božího slova. Valdenští se neshromažďovali v nádherných chrámech nebo ve velkolepých katedrálách, nýbrž daleko od všech pomníků lidské pýchy a okázalosti – ve stínu hor, v alpských údolích a v dobách nebezpečí v některé ze skalních pevností, aby tam naslouchali slovům pravdy z úst Kristových služebníků. Kazatelé nejen hlásali evangelium, ale navštěvovali také nemocné, vyučovali děti, napomínali zbloudilé a pomáhali urovnávat spory a nastolovat soulad a bratrskou lásku. V dobách míru žili z dobrovolných darů členů. Každý z nich se však podobně jako Pavel, který zhotovoval stany, vyučil nějakému řemeslu nebo povolání, jímž si v případě potřeby vydělával na živobytí.

Kazatelé vyučovali také mládež. Učili ji všem oborům všeobecného vzdělání. Hlavní pozornost však věnovali studiu Bible. Matoušovu a Janovu evangeliu se mládež učila nazpaměť, podobně jako řadě epištol. Mladí lidé také opisovali Bibli. Některé rukopisy obsahovaly celé Písmo, jiné jen výňatky spolu se srozumitelnými výklady textu, které napsal někdo, kdo dovedl vykládat Písmo. Tak se šířily poklady pravdy, které nepřátelé dlouho ukryvali a utajovali, protože se sami chtěli vyvyšovat nad Boha.

Trpělivým a neúnavným úsilím, často konaným v hlubokých, tmavých jeskyních za světla pochodní, opisovali Bibli verš po verši, kapitolu po kapitole. Boží dílo tak šlo kupředu a zjevená pravda zářila jako ryzí zlato. Oč jasněji a působivěji právě díky zkouškám a utrpení, které pro ni lidé podstupovali, to si mohli uvědomit pouze ti, kdo byli do díla přímo zapojeni. Tyto věrné pracovníky obklopovali Boží andělé.

Satan podněcoval římské kněze a preláty, aby pohřbili slovo pravdy pod nános smetí bludů, klamů a pověr. Podivuhodným způsobem však slovo pravdy zůstalo zachováno nezkažené po celou dobu temna. Slovo pravdy neneslo pečeť člověka, ale pečeť Boží. Lidé vyvíjejí neúnavné úsilí, aby zatemnili jasný a zřejmý smysl Písma, snaží se je vykládat přesně opačně, než jak bylo vyřčeno. Avšak podobně jako duha nad vzdutými hlubinami, přetrvává Boží slovo bouře, které je chtějí zničit. Podobně jako jsou bohaté žíly zlata a stříbra ukryté pod povrchem a všichni, kdo je chtějí získat, musí usilovně kopat, tak Písmo obsahuje poklady pravdy, které může odhalit pouze usilovný, pokorný a zbožný hledač. Bůh si přál, aby Bible byla učebnicí pro všechny lidi – v dětství, v mladém věku i v dospělosti, aby ji všichni studovali po celý život. Svěřil lidstvu své slovo jako zjevení sama sebe. Každá nově poznaná pravda ukazuje nově povahu jejího Původce. Bůh ustanovil, že se lidé studiem Bible mohou lépe seznámit se svým Tvůrcem a poznat jeho vůli. Bible je prostředkem komunikace mezi Bohem a člověkem.

I když Valdenští považovali "bázeň před Hospodinem" za počátek moudrosti, nepřehlíželi význam styku se světem, důležitost poznání lidí i života, a proto stále rozšiřovali své vědomosti a zdokonalovali své poznání. Ze svých škol v horách vysílali některé mladé lidi do vzdělávacích ústavů ve městech ve Francii nebo v Itálii, kde získali větší možnost studovat, přemýšlet a pozorovat než v rodných Alpách. Tito mladí lidé byli vystaveni pokušení, viděli různé neřesti, setkali se se lstivými satanovými pomocníky, kteří je sváděli nejnebezpečnějšími klamy a nejrafinovanějšími bludy. V dětství však dostali takovou výchovu, že na to byli připraveni.

Ve školách, do nichž přicházeli, si nesměli udělat z nikoho důvěrníka. Oděv měli upravený tak, aby v něm mohli ukrýt svůj největší poklad – vzácné opisy Písma. Tyto rukopisy, výsledky usilovné práce trvající řadu měsíců, ba roků, nosili stále u sebe, aniž vzbudili podezření. Opatrně svěřovali části těchto opisů lidem, o kterých se domnívali, že jsou ochotni přijmout pravdu. Už na klíně svých matek byli mladí Valdenští vychovávaní k tomuto cíli, svůj úkol pochopili a věrně plnili.⁴³

VÝZVA PRO NÁS

„Ať cokoli konáte, dělejte to pro Pána a udělejte to, jak nejlépe dovedete. Nepřehlédněte přítomné zlaté příležitosti a necht' váš život není porážkou, zatímco sedíte a líně sníte o pohodlí a úspěchu v díle, pro které vás Pán nikdy neuzpůsobil. Dělejte dílo, které je vám nejbližší. Dělejte to, i v nebezpečí a těžkostech v misijním poli. **Prosím vás však, nenaříkejte na těžkosti a oběti. Pamatujte na Valdenské.** Povšimněte si jaké plány vynalezli, aby světlo evangelia osvítilo zatemnělou lidskou mysl. Neměli bychom pracovat v naději na obdržení odměny v tomto životě, nýbrž se zrakem pevně upřeným k odměně na konci běhu. Nyní potřebujeme muže a ženy věrné jako magnetická jehla pólu – muže a ženy pracující na neurovnaných stezkách, kde nejsou odstraněny všechny překážky.“⁴

Odkazy:

1. *The Acts of the Apostles*, pp. 64, 65.
2. *The Great Controversy*, pp. 51–53.
3. *Ibid.*, pp. 63–70. [1888 vydání.]
4. *Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 406. [kladený důraz.]

Sobota 3, Prosince 2022
KONEC ČASŮ
Autor: David Zic

Uprostřed agónie na kříži Kristus zvolal: „Dokonáno jest“ (*Jan 19:30*). Všechna proroctví vydaná v průběhu staletí ukazující na tento okamžik nyní skončila. Vše, co vesmír viděl, bylo, že Ten, který byl bez hříchu, „byl zraněn pro naše přestoupení, byl pohmožděn pro naše nepravosti: trest našeho pokoje byl na něm“; a přesto to byla pro lidstvo slavná událost, protože „jeho ranami jsme uzdraveni“ (*Izaiáš 53:5*). „Dokonáno jest“ bylo pro bezbožné strašlivé prohlášení. Prohráli ve svém pokusu porazit Spasitele a uprchli z místa kříže. „Dokonáno jest“ nebylo pro Boží lid děsivým prohlášením. Bylo to prohlášení, které umožnilo přístup k milosti každému, kdo toužil po spasení.

Kristus se znovu chystá vyhlásit konec. Proroctví hlásána po staletí se opět blíží ke svému naplnění. Poslední varování daná světu topícímu se v hříchu dosáhnou svého závěru. Stejně jako to bylo, když řekl „dokonáno jest“ na kříži, i při tomto závěrečném prohlášení Krista budou dvě skupiny. „Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedliž se ještě; a svatý posvětiž se ještě. aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho. Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední“ (*Zjevení 22:11–13*).

Právě teď, když se blížíme k tomuto Kristovu prohlášení, si všichni sami nyní volíme, do které skupiny budeme patřit. Znamení předpovězená v proroctví se naplňují stále rychleji. Hříchy lidstva jsou nyní směle praktikovány na vzdor Stvořiteli. Naše chamtivost, naše požitkářství, naše touha po nadvládě a moci zabíjí jak naše těla, tak svět kolem nás. Jak lidstvo odvrhuje Stvořitele pryč od sebe, tak se Jeho milosrdenství stahuje ze světa a následuje devastace nebývalých rozměrů. Během tisíciletí docházelo k přírodním katastrofám, ale ty, které zažíváme dnes, přesahují cokoli z minulosti a bude to jen horší. „Jaké však byly dny Noeho, tak bude i příchod Syna člověka“ (*Matouš 24:37*). Lidstvo si myslí, že ví všechno lépe než Bůh, a proto na sebe vypustily rány, pandemie a katastrofy, které si sami způsobili.

Nastává okamžik, kdy je hříchů příliš mnoho, než je Pán schopen unést, „Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho“ (*Zjevení 18:5*). Až Kristus učiní toto konečné prohlášení, že jeho dílo přímlyvy za lidstvo je dokončeno, na které straně vás najde? Jako dítě si pamatuji, že jsem slyšel kázat toto poselství v mém malém kostele v Puslinchu v Kanadě. Proroctví byla prezentována jasně. Data, říše a národy, tabulky vizuálně znázorňující proroctví, to vše bylo důležité, protože dnes, když vidím, jak se tato proroctví naplňují před mýma očima, dokážu je rozpoznat, jsou přesně tak pravdivé, jak se píše. Jsem tak vděčný všem, kteří sdíleli proroctví a varování. Mnozí z nás studovali proroctví, ale nyní jsme očitými svědky jejich naplnění.

POSLEDNÍ DNY A SPRAVEDLNOST

Těm, kteří přijali proměňující moc Kristova evangelia, přinášejí poslední dny nepochopitelnou radost. Poznali, že jejich vlastní spravedlnost není nic jiného než „roucho ohyzdné“ (*Izaiáš 64:6*) a přijali Krista a Jeho spravedlnost za svou vlastní. Kristova moc proměnila jejich životy a uvedla jejich vůli do souladu s vůlí Stvořitele. Rádi konají vůli Boží a jeho „zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých“ (*Žalm 40:9*). Boží lid přijal spasení Jeho milostí a proměnu Jeho mocí. Tentýž Jan, kterému byla dána a zjevena proroctví, aby se s námi podělil, nám říká, že jejich moc pochází z jejich zdroje, Ježíše Krista. „Ale toto psáno jest, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život věčný měli ve jménu jeho“ (*Jan 20:31*). Zjevení je rozšířením dobré zprávy o spasení. Koneckonců, proroctví zaznamenaná v poslední knize Písma jsou prohlášena za „Zjevení Ježíše Krista“ (*Zjevení 1:1*). Proroctví o konci časů odhalují sílu všemohoucího Boha zachránit svůj lid. „Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest“ (*Zjevení 1:3*).

Boží lid se neděsí posledních dnů. Náš Spasitel nám řekl, že když vidíme, jak se naplňují znamení konce, měli bychom „pohleďtež a pozdvihnětež hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše“ (*Lukáš 21:28*). Netrpělivě čekáme, až uvidíme našeho Pána v tváři v tvář. Toužíme vzdávat chválu a díky našemu Spasiteli, který pro nás vše obětoval. I když si to nezasloužíme, vytvořil pro nás únikovou cestu. Prorocký záznam říká, že v onen velký den Boží lid vzhledne, zatímco všechny hrůzy hříchu stravují svět a jeho obyvatele, my budeme křičet: „Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho“ (*Izaiáš 25:9*).

Snahou adventistů a jejich pochopení proroctví není jenom ukazovat, jak bude chrlit síra a oheň, ale získat hlubší vztah, zjevení, Ježíše Krista. „Tak i vy, když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme“ (*Lukáš 17:10*). Musíme si uvědomit, že „Nejprve musí zapůsobit síla z vnitřku, musí přijít nový život shůry, než se člověk obrátí z hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duchovní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti.“¹

V prorockém vidění služebník Páně vidí Boží lid v posledních dnech na naší zemi. Vidí, jak se kolem Božího lidu odehrávají hrůzy posledních dnů, a jak se tento věrný lid stále více odděluje od tohoto světa, dokud se nestanou plně, totálně a naprosto závislý na Bohu. Ve vidění jsou znázorněny provazy shora a Boží lid se těchto provazů pevně drží.

„Když jsme slyšeli zvuky veselí a hýření, které vypadaly, že přicházejí z propasti dole, třáslí jsme se hrůzou. Slyšeli jsme kletby, vulgární žerty a nemravné písně. Slyšeli jsme válečné a taneční písně. Slyšeli jsme orchestrální hudbu, hlasitý smích, kterým prostupovaly nadávky a výkřiky úzkosti, hořké bědování a byli jsme ještě dychtivější než před tím vytrvat na úzké stezce. Velmi často jsme byli nuceni viset celou svou váhou na provazech, které zesílily tou měrou, jak jsme postupovali v cestě.“

„Na okamžik jsme v pokuse váhali. Potom jsme zvolali: „Naší jedinou nadějí je cele důvěřovat tomu provazu. Byl nám dán jako posila na těžké cestě. Nenechá nás na pospas ani nyní.“ Stále ještě jsme váhali a byli v tísní. Slyšeli jsme slova: „Ten provaz drží Bůh, nemusíme se bát.“ Tato slova byla opakována i těmi vzadu, jenž nás doprovázeli. „Nenechá nás na pospas. Vyvede nás do bezpečí.“²

Plně závislí na Bohu, pro spravedlivé jsou poslední časy naplněním proroctví a jistým očekáváním v setkání se s naším Spasitelem. Hrůzy, které se kolem nás odehrávají, jsou výsledkem odstranění Boží ochranné milosti. Ale my jsme se na Něho spolehli a On nám dává zaslíbení „tomu chléb dán bude, vody jeho stále budou (*Izaiáš 33:16*).

HŘÍŠNÝ LID V POSLEDNÍCH DNECH

Bez Kristovy milosti bude mít bezbožný lid velmi odlišnou zkušenost během doby konce. Nedokážou pochopit, proč Boží lid žije odlišným životem než oni. Spása je pro ně záhadou. S hrůzou se budou dívat, jak se jim před očima rozpadá jejich svět. „Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest přebývání Krista ve vás, kterýž jest naděje slávy“ (*Kolossenským 1:27*).

Název poslední kapitoly Bible se liší překladem jazyka, do kterého byla přeložena. Například v germánských a slovanských jazycích je to „Zjevení“, ale v mnoha latinských jazycích je Zjevení Janovo označováno jako „Apokalypsa“. Je to stejná kniha, ale naše osobní zkušenost s Kristem určuje, zda proroctví v ní obsažená a jejich naplnění jsou zjevením našeho Spasitele nebo naší děsivou apokalypsou. Jak se poslední události budou vyvíjet, bezbožní si vzpomenou na lid, který s nimi sdílel poslední proročká varovná poselství. V posledních okamžicích těsně před prohlášením, „dokonáno jest“ – vysvitnou poslední paprsky milosrdenství a někteří ještě přijmou poselství evangelia a spojí se se spravedlivými v díkůvzdání za spasitelovo zjevení. Bohužel mnozí odmítnou poslední varovné poselství a apokalypsa je nemine.

Proročké scény ukazují, že se pomalu zpět stahuje Boží milosrdenství, ale ve skutečnosti to není Bůh, kdo se stahuje, ale lidstvo, které Ho odstrčilo. Lidé se odvrátili od stvoření svou vlastní vůlí. Stvořená bytost nyní říká svému Stvořiteli, že už mezi nimi není vítán. Nepotřebují Boha. Věří, že vědí všechno lépe než Bůh.

Velikost hříchu rapidně stoupá. „To také vězte, že v posledních dnech přijdou nebezpečné časy. Neboť lidé budou milovat sami sebe, chamtiví, vychloubaví, pyšní, rouhači, neposlušní rodičů, nevděční, bezbožní, bez přirozené náklonnosti, ti, kdo bojují za příměří, křiví žalobci, nezdrženliví, zuřiví, opovrhující těmi dobrými, zrádci, opojní, ušlechtilí, milovníci rozkoší více než milovníci Boha“ (*2. Timoteovi 3:1–4*).

Apoštol Pavel v těchto verších popisuje situaci na konci časů, kdy se společnost tak úplně odloučila od Boha, že se sama příroda začala hroutit pod tíhou zkaženosti. Lidské tělo se stává zvráceností, v některých případech z nemocí a některých z úmyslného poškození těla. Samotná podstata světa kolem nás, zatížená lidskou chamtivostí, se začíná hroutit. A přesto, když vědí a vidí rozklad společnosti, tlačí dál.

Bezbožní prohlašují, že se osvobodili od omezení, která na ně kladl Stvořitel. „Slibující jim svobodu, ješto sami jsou služebníci porušení, poněvadž od kohož, kdo jest přemožen, tomu jest i v službu podroben“ (2 Petra 2:19).

Kristus prohlásil: „Dokonáno jest“. V hrůze si bezbožní uvědomí, že nemohou nic dělat. Odmítli spasení a plně se poddávají vládě zla. Budou bojovat o zbytky zdrojů, které na zemi zbývají. Společnost se kolem nich hroutí a hledají někoho, koho by mohli obvinít, protože si nedokážou přiznat, že je přemohly jejich vlastní hříchy.

Písmo svaté již pro nás zaznamenalo, co se stane se společností a samotnou přírodou, když lidé odmítnou vůli svého Stvořitele. „Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní; promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její. Náramně vyprázděna bude země, a velice zloupěna; nebo Hospodin mluvil slovo toto. Kvůli bude a padne země, zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí národové zemští, Proto že i ta země poškrvněna jest pod obyvateli svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou. Protož prokletí zžije zemi, a vyplnění budou obyvatelé její; protož hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí maličko“ (Izaiáš 24:1, 3–6).

Ať už byly v dějinách zaznamenány jakékoli katastrofy a hrůzy, nelze je srovnávat s tím, co se chystá na tento svět. Už vidíme vznikající potíže. Šíření pandemických nemocí, zkreslené povětrnostní události, nárůst násilných konfliktů a ničení přírody – to vše jsou jen začátky toho, co přijde. Pro bezbožné bude čas konce skutečnou „apokalypsou“.

ČAS MILOSTI

Nyní, zatímco zbývají poslední chvíle Božího milosrdenství, je každému z nás dána poslední výzva, abychom se chopili milosti. „I slyšel jsem jiný hlas z nebe, řkocí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nepřiučastňovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran“ (Zjevení 18:4). Vyjít z tohoto světa a být od něj oddělený znamená jednoduše uchopit milost. Náš Stvořitel si upřímně přeje dát nám ty nejlepší dary a naplnit nás Kristovou spravedlností. „A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2. Korintským 6:17, 18).

„Naše životní cesta se vine mezi každodenními nebezpečími. Musíme pozorně sledovat každý svůj krok a být si jisti, že následujeme svého Velkého Vůdce. Na všech stranách vidíme pochybovačnost, nedostatek víry, nezřízený život a zločin. Bylo by velmi snadnou věcí uvolnit otěže sebeovládání a zřítit se přes strmý sráz do jisté záhuby Jak velké je milosrdenství, které nás neustále obklopuje a zachovává!“³

Boží lid přijal Jeho dar spravedlnosti v Kristu: „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protož svět nezná nás, že jeho nezná. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak,

jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý jest“ (1. Janova 3:1-3).

Nyní, po obrdžení daru – kterým jsme byli proměněni – nebudeme se o něj dělit s ostatními? Naše poselství není poselstvím teroru. Nekážeme oheň a síru. Události jsou zaznamenávány proroky, abychom vy i já poznali dobu, ve které žijeme. Nyní jako nikdy předtím potřebujeme sdílet Kristovu spravedlnost se světem, který zoufale potřebuje transformaci.

„Žijeme ve věku, kde převládá samá špatnost. Nebezpečí posledních dnů se kolem nás množí a že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých. Nemusí tomu tak být, pokud by všichni přišli k Ježíši a s důvěrou a vírou mu důvěřovali. Jeho skromnost a pokora, kterou v sobě uchovával, přinese pokoj, odpočinek a morální sílu každé duši.“

„V tak krátkém času který máme, jsme vybízeni k tomu, abychom hledali spravedlnost a učinili z Krista svého přítele. To může být také ale pohnutka, která zavání sobectvím. Je nutné, aby před námi byly předkládány hrůzy dne Božího, abychom se se strachem přinutíli ke správnému jednání? Tak by to nemělo být. Ježíš je milující. Je plný lásky, milosrdenství a soucitu. Nabízí nám své přátelství, a chce s námi projít všemi drsnými cestami života. Nabízí se nám jako přítel, který s námi půjde všemi křivolakými stezkami života. Říká nám: „Já jsem Hospodin Bůh tvůj. Pojď se mnou, a já tvou pouť naplním světlem.“ Ježíš slibuje povýšit ty, kdož k němu přijdou se svými břemeny, slabostmi a starostmi. Učiní z nich své drahé děti, a nakonec jim dá dědictví, které má větší hodnotu než říše králů, korunu slávy bohatší, než která kdy zdobila čelo nejvznešenějšího pozemského panovníka.“⁴

Odkazy:

1. *Steps to Christ*, p. 18.
2. *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, pp. 182, 184.
3. *The Signs of the Times*, January 26, 1882.
4. *The Review and Herald*, August 2, 1881.

Neděle 4. prosince 2022
ČAS ZÁPASENÍ
Autor: Benjamin Thiel

Od té smutné doby, kdy naši první rodiče opustili svoji Edenskou zahradu, je nadějí každého věřícího, že se dočkáme dne, kdy se skoncuje s hříchem, s utrpením a smutkem a my se budeme moci konečně vrátit do svých nebeských příbytků. Život zde v tomto světě hříchu má mnoho zápasů, zkoušek a pokušení, se kterými se musí každý člověk potýkat. Když Job uvažoval, napsal: „Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování“ (*Job 14:1*). Později v historii, když David čelil mnoha výzvám, zvolal: „Neboť jest naplněna trápeními duše má a život můj až k hrobu se přiblížil“ (*Žalm 88:4*).

Muži a ženy se v průběhu historie potýkali s tělesnými potížemi, finančními problémy, problémy ve vztazích, zápasy s myslí nebo emocemi a bojem o zdraví nebo přežití. Přesto, ve všech těchto bojích existuje požehnaná naděje. I když někdy může být ruka víry slabá, i když někdy můžeme zápasit se zoufalstvím, pochybnostmi nebo depresí, přesto se nějakým způsobem, dokonce i v temných údobích našeho života, můžeme chopit úžasných Božích zaslíbení.

„Síly temna obklopují naši duši, zakrývají Ježíše našim zrakům a my někde můžeme jen s lítostí a úžasem čekat, až mrak přejde. Tato období jsou někdy strašná. Naděje se zmenšuje a zmocňuje se nás beznaděje. V těchto děsných hodinách se musíme učit důvěřovat, spoléhat jedině na zásluhy vykoupení a ve vši své nehodnosti se obracet k zásluhám ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Nikdy nezahyneme, pokud toto činíme – nikdy!“¹

Jaké nádherné zaslíbení! I v nejtemnějším údobí našeho soužení, i když jsme možná selhali ve své křesťanském životě, pokud k Němu přijdeme s vědomím, že nejsme hodni – pak nás Ježíš, který stojí za námi, náš Spasitel, náš Přímlovce, neodmítne. Bere nás takové, jací jsme, ve vši naší bezmocné nehodnosti. Nikdy, nikdy nás neztratí, protože On odpouští „Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé“ (*Žalm 103:3*) – dokonce i hroznou nemoc hříchu.

Nyní v těchto posledních hodinách pozemských dějin, kdy se kolem nás stahují mračna zuřivé bouře, se Ježíš neustále za nás přimlouvá. Můžeme Mu předložit své záležitosti a být si jisti, že když Mu ve všem důvěřujeme, bude s námi až do konce.

„Naše velká potřeba je sama o sobě nejvýmluvnějším důkazem mluvícím v náš prospěch. Pán si však přeje, abychom se k němu obraceli se svými prosbami. Praví: „Proste, a dáno bude vám.“ Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?“ (*Matouš 7:7*); (*Římanům 8:32*)“²

„Kristova krev účinně hájí ty, kteří se dostali na scesti, kteří jsou neposlušní, ti, kteří hřeší proti velkému světlu a lásce. Dábel stojí po naší pravici jako náš žalobce a Ježíš, náš obhájce stojí po pravici Boží, aby se za nás přimlouval. Ježíš nikdy neprohrál „případ“, který mu byl svěřen. Svému obhájci můžeme věřit, neboť nás hájí svými dokonalými skutky. Vyslyšte Jeho modlitbu před Jeho zradou a zkouškou. Vyslyšte Jeho modlitbu za nás; neboť právě na nás pamatoval.“³

„Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce zkroušeného, a potřeným v duchu spomáhá“ (Žalm 34:19).

DOBA SOUŽENÍ

Při plavbě na otevřeném oceánu může nastat mnoho obtíží. Jednou z největších obtíží, se kterými se můžeme často potýkat je chvíle kdy se loď přibližuje ke břehu. Při cestování na velkých nebo malých lodích jsem někdy dostal mořskou nemoc a přál jsem si být zpátky na pevnině. Ale jak se země konečně objevila, tak se poslední část cesty často stávala ještě bouřlivější. Nebezpečí příbojů, proudů a kamenů může ohrozit životy lidí nebo zničení lodi. Aby bylo možné přistát bezpečně na správném místě, je třeba nastavit kurz na lodích nebo člunech ještě před přistáním, aby nedošlo k jejich rozbití o břeh nebo o skaliska. Také i na naší životní cestě můžeme být nemocní a unavení z tohoto světa hříchu a utrpení s touhou být už konečně v nebi. Když se díváme dopředu, s radostí si uvědomujeme, že se blížíme k nebeskému břehu. Ale poslední část cesty skrývá nebezpečí, na která je třeba se předem připravit. Náš průběh a příprava určuje, jak si poradíme v době zápasů, které nás teprve čekají. Jsme připraveni na konečné přistání se všemi jeho bouřemi? Jak se na ně připravíme?

VAROVÁNÍ OSTATNÍCH

I dnes mají lidé příležitost přijít k Ježíši, velkému veleknězi, a zakusit odpuštění a pokoj, které Ježíš zdarma nabízí. Na údobí, kdy budeme muset zápasit se můžeme připravit tím, že po dobu trvání zkušební doby budeme sdílet poselství spásy se světem kolem nás.

„Zdá se, že je mnoho těch, kteří se ničím netrápí, jako by spali. Říkají: “Jestliže proroctví předpovědělo vynucené zachovávání neděle, pak tento zákon bude zcela jistě zaveden. Když dojdou k takovému závěru, poklidně sedí a očekávají to, k čemu má dojít. Utěšují se myšlenkou, že **Bůh je v době soužení ochrání. Bůh nás však neochrání, jestliže nepodnikneme nic, abychom vykonali práci, kterou nás pověřil.**“ Musíme být shledáni, že věrně (plníme svou povinnost) jako bdělí vojáci, aby Satan nezískal výhodu, kterou je naší povinností ubránit.“

„Měli bychom pilně studovat Slovo Boží a modlit se ve víře, aby Bůh zabránil silám temnoty, protože poselství se dosud dostalo k poměrně malému počtu lidí a svět má být osvěcen svou slávou. Přítomná pravda – Boží přikázání a víra v Ježíše – ještě nezazněla tak, jak by měla. Mnoho lidí je téměř ve stínu našich vlastních dveří, pro jejichž záchranu nebylo nikdy vynaloženo žádné osobní úsilí.“

„Nejsme připraveni na dobu, kdy naše práce bude ukončena. . . Spor o sobotu otevře toto téma lidem a bude nám dána příležitost, abychom mohli přednést tvrzení o pravém sobotním dnu.“

„Je čas, aby Boží lid pracoval jako nikdy předtím, kvůli vzrůstající zlovolnosti. Bohabojný lid, který dodržuje přikázání, má být pilný nejen v modlitbě, ale i v jednání; a to přinese pravdu těm, kteří ji nikdy neslyšeli. Svět je přemožen lží

a nepravostí a ti, které Bůh učinil opatrovníky svého zákona a čistého Ježíšova náboženství, musí být odhodlaní nechat svítit své světlo.“⁴

NAVYKNUTÍ NA BOŽÍ ZÁVISLOST

Skutečně se říká, že opravdový charakter je odhalen v krizových situacích. Abychom obstáli pevně v krizi, která nás čeká, musíme si každý den navyknout spoléhat se s vírou na Boha. Přirozenou lidskou reakcí na potíže je dělat si starosti, stěžovat si, bojovat, skrývat se nebo utíkat. Než se schylovat k těmto špatným návykům a opakovat je, měli bychom místo toho, kleknout na kolena a s vírou zápasit s Bohem na modlitbě.

„Doba soužení a úzkosti, která nás čeká, bude vyžadovat víru, která dokáže překonat námahu, čekání a hlad – víru, která neochabne ani v nejtěžších zkouškách. Bůh dává všem čas milosti, aby se připravili na dobu soužení. Jákob zvítězil, protože byl vytrvalý a odhodlaný. Jeho vítězství je důkazem moci vytrvalé modlitby. Všichni, kdo se budou držet Božích zaslíbení jako Jákob, budou stejně opravdoví a vytrvalí jako on, budou mít takový úspěch, jaký měl on. Lidé, kteří nejsou ochotni vzdát se svého egoismu, prosit Boha o odpuštění, dlouze a opravdově se modlit o požehnání, požehnání neobdrží. Jak málo lidí ví, co to znamená „zápasit s Bohem. Jak málo lidí opravdově z duše volalo k Bohu s touhou, jež odpovídá všem jejich silám.“

„Jak málo lidí se s neochvějnou vírou drží Božích slibů, když je zalévá přívál nevyšlovného zoufalství. Lidem, kteří nyní projevují málo víry, hrozí největší nebezpečí, že podlehnou satanským podvodům a nařízením znásilňujícím svědomí. Pokud ve zkoušce obstojí, budou v době soužení prožívat hlubší utrpení a octnou se ve větší úzkosti, protože se nenaučili spoléhat na Boha. Nenaučili se věřit a budou se tomu muset učit v hrozných podmínkách strachu.“⁵

ODPOUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ!

Rychle se přibližuje čas, kdy Ježíš dokoná své dílo v nebeské svatyni a zazní tato slova: „Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě; a svatý posvětiž se ještě“ (*Zjevení 22:11*).

Obstát v době zápasu v čase, když už se Ježíš nebude přimlouvat v nebeské svatyni za každého z nás, je nezbytné z Boží milosti, aby byly naše hříchy smazány krví Beránka. „Blahoslavení, jichž odpuštěny jsou nepravosti, a jejichž přikrytí jsou hříchové“ (*Římanům 4:7*).

„Sužují své duše před Bohem, poukazují na své minulé pokání z mnoha svých hříchů a drží se Spasitelova zaslíbení: Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj?“ (*Izaiáš 27:5*). Jejich víra nezakolísá, i když nedostanou okamžitě odpověď na své modlitby. Navzdory úzkosti, hrůzám a těžkostem se nepřestávají modlit. Chytají se Boží síly, jako Jákob se chytil anděla, a jejich srdce také volá: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“

„Kdyby Jákob už předtím nelitoval svého hříchu, že získal prvorozenství podvodem, Bůh by jeho modlitbu nevyslyšel a nezachoval by milostivě jeho život.

Podobně by byli přemoženi v době soužení Boží věrní, které bude trápit strach a úzkost, kdyby měli nějaké nevyznané hříchy. Zoufalství by je zbavilo víry a neměli by jistotu, že mohou prosit Boha o vysvobození.

Budou si plně uvědomovat svou nehodnost, **nebudou však muset odhalovat žádné skryté nepravosti. Jejich hříchy se už dříve dostaly před soud a byly vymazány, Bůh na ně už více nevzpomene.**“

„Satan přemůže všechny, kdo se pokoušejí omlouvat nebo skrývat své hříchy, kdo dovolují, aby jejich hříchy zůstávaly v nebeských knihách nevyznané a neodpuštěné.“

Lidé, kteří odkládají přípravu na Boží den, ji nedoženou v době soužení ani kdykoli později. Stav takových lidí je beznadějný.

„Formální křesťané, kteří nastoupí do posledního strašného boje nepřipraveni, **budou v zoufalství vyznávat své hříchy s velkou úzkostí, zatímco satan bude nad jejich zármutkem jásat. Jejich vyznání se svou podstatou řadí k vyznání Ezaua nebo Jidáše.** Tito lidé totiž naříkají nad následky svého přestoupení, nikoli nad samotným hříchem. Necítí pravou lítost, zlo se jim neoškliví. Vyznávají svůj hřích ze strachu před trestem, ale podobně jako kdysi egyptský faraon znovu by se postavili proti Bohu, kdyby byl trest odvolán.“⁶

„Jáko b se nenechal odvrátit. Věděl, že Bůh je milosrdný, a odvolával se na Jeho milosrdenství. Poukázal na svůj minulý zármutek a pokání za své křivdy a naléhal na svou žádost o vysvobození z ruky Ezaua. Tak jeho naléhání pokračovalo celou noc. Když si prohlížel své minulé křivdy, byl přiváděn téměř k zoufalství. Věděl však, že musí mít pomoc od Boha, jinak zahyne. Držel anděla pevně a nabádal k jeho prosbě mučivými, vážnými výkřiky, dokud nezvítězil. Tak to bude se spravedlivými. Když si prohlížejí události svého minulého života, jejich naděje se téměř potopí. Ale když si uvědomí, že jde o život nebo smrt, budou vážně volat k Bohu a apelovat na Něj v souvislosti se svým minulým zármutkem a pokorným pokáním z mnoha svých hříchů... Tak budou jejich upřímné prosby předkládány Bohu dnem i nocí.“⁷

Nyní je čas uzavřít pokoj s Bohem a požádat o odpuštění za naše hříchy. Nyní je čas opustit věci, které nám brání plně se odevzdat Bohu.

ZTRÁTA NAŠÍ POZEMSKOSTI

Během posledního zápasu bude veškerá naše světskost – jakákoliv poslední věc kterou jsme připoutáni k této zemi – zničena. V našem každodenním křesťanském životě, když se díváme na Ježíše, našeho přítele, našeho staršího bratra, našeho Přímluvce, i my ztrácíme svou připoutanost k pozemským věcem. Věci, které zde máme, jsou jen nástroje, které slouží našim potřebám, potřebám druhých a vedení je k pravdě. Hledáme město, které má základy, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh. Ačkoli toto má být naše celoživotní zaměření během zápasu, jakákoli poslední fyzická připoutanost k tomuto světu zmizí.

„Ti, kdo spolupracují s Bohem, nebudou mít sklony k tomu, aby se zabývali různými prostředky pro zábavu; nebudou hledat požitky a světské štěstí. Když se ujmou své práce v bázi Boží a budou sloužit Mistrovi, zajistí si ten nejpodstatnější

užitek. Ve spojení s Ježíšem Kristem budou moudří ke spasení. Budou to ovocné stromy. Vyvinou si bezúhonný život, krásnou povahu. Jejich první úvahou bude velké dílo vykoupení. Jídlo, pití a oblékání, domy a pozemky budou druhořadé.“⁸

„Domy a pozemky svatým v době soužení nic neprospějí, protože budou muset před zuřící lůzou utíkat. V té době již nebudou moci svůj majetek použít pro rozšíření přítomné pravdy. Bylo mi ukázáno, že je to vůle Boží, aby svatí byli hotovi se odříct všech pout ke svému majetku a aby udělali s Bohem smlouvu při obětech dříve, než přijde doba soužení. Položí-li svůj majetek na oltář a budou-li opravdově prosit Pána, aby jim zjevil jejich povinnosti, On jim ukáže, kdy tyto věci mají prodat. Potom v době soužení budou volní a nebudou mít žádné závaží, které by je tížilo dolů.“⁹

„Měli bychom se nyní seznámit s **Bohem tím, že zakusíme jeho zaslíbení.** Andělé zaznamenávají každou opravdovou a upřímnou modlitbu. Měli **bychom se raději vzdát uspokojování sobeckých požitků nežli zanedbávat společenství s Bohem.**“¹⁰

„Jákovův příběh je také ujištěním, že **Bůh neodvrhne lidi, kteří byli podvedeni, pokoušeni a svedeni k hříchu, ale vrátili se k Bohu s opravdovou lítostí. Satan se bude snažit tyto lidi zničit, Bůh však vysílá své anděly, aby je v době nebezpečí těšil a chránil.** Satan útočí prudce a rozhodně, jeho lži jsou záludné, Bůh však svůj lid sleduje, jeho ucho slyší jejich volání. Jsou vystaveni velikému soužení, zdá se, že plameny ohnivě pece Boží lid stráví. Nakonec však vyjdou z ruky Toho, kdo je očistí, jako zlato vyzkoušené v ohni. Láska, kterou Bůh projevuje svým dětem v době jejich nejtěžší zkoušky, je právě tak silná a vřelá jako láska, kterou k nim projevuje ve dnech, kdy se jim daří nejlépe. Potřebují však projít ohnivou pecí, **aby byla odstraněna jejich světskost a aby se v nich mohla dokonale zrcadlit podoba Ježíše Krista.**“¹¹

ČAS ZÁPASŮ SKONČIL

„Díky Bohu, že čas zápasu skončí s úžasným ujištěním od samotného Boha, protože „spravedliví ve svých duševních mukách. . . dnem i nocí volají k Bohu kvůli vysvobození z rukou bezbožných, kteří je obklopují“¹². Bůh slyší jejich modlitby a prosby a Boží hlas otřásá nebesy i zemí jako mnohé vody. Budovy se zatřásly a byly zničeny. „Žijící svatí, počtem 144.000, znali a rozuměli tomu hlasu, zatímco bezbožní jej považovali za hřmění a zemětřesení. Když Bůh zvěstoval ten čas, vylil na nás svatého Ducha a naše obličeje začaly zářit a třpytily se slávou Boží jako Mojžíšovi, když sestupoval z hory Sinai.“¹³

Posel Páně dále popisuje: „Potom jsem slyšela jásavý, zvučný, melodický a hlasitý jásot vítězství. A když jsem pohlédla na zástup, který byl ještě před chvílí v takové nesnázi a soužení, viděla jsem, že jeho zajetí skončilo. Osvítlo je nádherné světlo, které jim propůjčilo nevídanou krásu. Všechny stopy starosti a únavy zmizely, a z jejich tváře zářilo zdraví a krása. Jejich nepřátelé – ti pohané, kteří byli kolem nich – padli na zem jako mrtví. Nemohli snést světlo, které teď obklopovalo vysvobozené svaté. Toto světlo a sláva zůstaly na nich až do chvíle, kdy se objevil Pán Ježíš na nebeských oblacích. Pak byl tento zástup věrných a zkoušených v jediném okamžiku

proměněn "od slávy v slávu". Hroby se otevíraly, vycházeli z nich svatí, oblečení v nesmrtelnost a volali: "Vítězství nad smrtí a nad hrobem!" A pak byli společně s žijícími svatými vyzdviženi do oblaků vstříc svému Pánu a každý z těch nesmrtelných provolával z plna hrdla vítězství a slávu.¹⁴

Bratři a sestry, před námi je nádherná budoucnost – ale je nejvyšší čas připravit se na bouři a čas zápasení před konečným přiblížením se k nebeskému břehu. Když zkoumáme svůj život, jsme připraveni čelit době, která je před námi? Z lásky k duším kolem nás, dáváme vážně poslední varování lidem, jak bychom měli? Zvykly jsme si zcela se spoléhat na Boha, nebo se spoléháme na nějaké pozemské věci? Můžeme se cítit naprosto nehodni, ale neměl by v nás zůstat ani jeden neodpuštěný hřích; Ježíšova krev smaže naše hříchy. Předkládáš všechno před Ježíšem? Jsi umytý v krvi Beránkově? Následujme Beránka, a když obrátíme své oči na Ježíše, naše připoutanost k pozemským věcem, věcem, které tak brzy pominou, zmizí v bezvýznamnost. Kéž nám Bůh pomůže s přípravou na zápas!

Odkazy:

1. *Testimonies for the Church, vol. 1, pp. 309, 310.*
2. *Steps to Christ, p. 95.*
3. *The SDA Bible Commentary [E. G. White], vol. 7, p. 948.*
4. *The Ellen G. White 1888 Materials, pp. 502, 503.*
5. *The Great Controversy, pp.621, 622. [1888 edition.]*
6. *Ibid., pp. 619,620*
7. *Spiritual Gifts, vol. 3, p. 133.*
8. *Daughters of God, p. 16.*
9. *Early Writings, pp. 56, 57.*
10. *The Great Controversy, p. 622. [1888 edition.]*
11. *Ibid., p. 621.*
12. *The Story of Redemption, p. 97.*
13. *Early Writings, p. 14.*
14. *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, p. 178.*

Středa 7. prosince 2022

PRAVDA V DOBĚ KRIZE

Autor: Radu Ionita

„Co jest pravda?“ (Jan 18:38). Římský prétor usoudil, že vězeň před ním znal odpověď. Přesto se bohužel neobtěžoval, aby vyčkal na odpověď. Jaká ztráta, strašná ztráta, . . . nevědět! Mohl to vědět! Zosobněná Pravda byla přímo před ním, ale Pilát Pontský o pravdu neusiloval. A my? „A nevíš“. . . “ (Zjevení 3:17), říká Pravý Svědek dnes každému z nás.

Nejhorší pro Piláta bylo, že nevěděl, že se nachází v největší krizi svého života! Myslel si, že Ježíš je v nebezpečí, a ne on samotný. Myslel si, že on je přece soudce – že vše bude v pořádku! Jaký obrovský klam! Nejspíše ho tento postoj stál věčný život. Za těch pár hodin rozhodl o svém věčném osudu. Přímou tam, stála v jeho přítomnosti, pokrytá pokornou podobností vězně, „Cesta, Pravda a Život“ (Jan 14:6). Vypadal jako zajatec, ale byl to Osvoboditel. „V něm život byl ; a život byl světlo lidí“ (Jan 1:4). Ale Pilátovi to úplně uniklo! Nevěděl . . .

Co byste v takové situaci udělali? Hledali byste a následovali byste nějakým způsobem pravdu?

Mimochodem, nacházíte se právě v nějaké krizi? A co já? Co když nevědomky, jako Pilát předpokládám, že na rozdíl ode mě někdo jiný je v nebezpečí? Nám všem může Pán říct: „Ó, kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly; ale skryto jest to nyní od očí tvých.“ (Lukáš 19:42).

Musíme to vědět už dnes, moji drazí bratři! Zítra už může být pozdě! „A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“ (Jan 8:32.)

NEJVĚTŠÍ KRIZE PŘÍMO PŘED NÁMI

„Pozornost vládců a státníků, ale vlastně i všech ostatních lidí, je upřena k událostem, které se kolem nás dějí. Sledují složité a neklidné vztahy mezi národy a napětí, které zachvacuje všechny pozemské živly. Poznávají, že se blíží něco velkého a rozhodujícího, že svět je na pokraji **hroživé krize**.“¹

„Konflikt, který je před námi bude tím nejstrašnějším, jaký jsme kdy viděli.“²

„Brzy nastane čas dosud nevídaného soužení. Proto budeme potřebovat zkušenost, již dosud nemáme a kterou mnozí ani příliš netouží získat. Často bývá soužení daleko větší v představách než ve skutečnosti. **O závěrečné zkoušce, která je před námi, to však neplatí.** Ani nejživější obrazotvornost si nedokáže představit velikost této zkoušky. V ní bude muset každý člověk stát před Bohem sám.“³

„Dobrá zpráva je, že Bůh zaslíbil a zaplatil za naše spasení: „Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas jest ssoužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen bude“ (Jeremiáš 30:7). Tak jako Jákob zvítězil nad tím hrozným soužením, máme zvítězit i my!

„Jákos zvitězil, protože byl vytrvalý a odhodlaný. Jeho vítězství je důkazem moci vytrvalé modlitby. Všichni, kdo se stejně jako Jákos budou držet Božích zaslíbení a budou právě tak opravdoví a vytrvalí, se dočkají úspěchu“.⁴

Ačkoli Bůh udělal pro naše spasení dostatek opatření a zaplatil za to nekonečnou cenu, ne všechny jeho děti budou spaseny. A co ty? A co já?

„Lidé, kteří nejsou ochotni vzdát se svého egoismu, neprosí Boha o odpuštění a nemodlí se dlouze a opravdově o požehnání, požehnání neobdrží. Jak málo lidí ví, co to znamená „zápasit s Bohem“. Jak málo lidí ze všech sil a ve skutečné touze volalo k Bohu. Jak málo lidí se ve chvílích nevýslovného zoufalství drží opravdu pevně Božích slibů.“⁵

Hrozné varování! Kéž nám Pán dnes pomůže probudit se a připravit se!

DRAHOCENNÁ PRAVDA

Pravda je drahocenná, pokud ji pochopíme a přijmeme. Přináší život, život Pána, který nám byl dán zdarma skrze plán spasení, „Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli jej, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám“ (*1 Janova 1:2*). Poznání pravdy nás staví do privilegovaného postavení; je nám umožněno vidět celý obraz, chápat příčiny, rozumět změnám ke kterým dochází důsledkem našeho jednání, dělat správná rozhodnutí – a na konci – radovat se z uspokojujících, žádoucích výsledků.

"Co je pravda?" Ptal se Pilát před 2000 lety a dnes je tato otázka aktuálnější než kdy jindy! Co kdyby tenkrát naslouchal? Možná by slyšel, jako Nikodém, přímou, šokující, ale života měnící odpověď, odhalující mu spásu jeho duše! Ale neudělal to. . .

Nyní je ten pravý čas! Položme si otázku: Opravdu chci znát pravdu o sobě, o své duši? Pokud skutečně hladovíme po pravdě, budeme nasyceni; pravda musí pro nás znamenat víc, než jen vědět co je správné o věcech nebo principech, které s tím souvisí. Pravda je drahocenná Osoba Ježíše, Syna Božího a Syna člověka. Nejenže má pravdu o všem, **On JE Pravda**. A co víc, pokud Ho přijmeme, On je evangelium, On je řešením jakékoli krize, On je Spása, která se nám nabízí: „ Já jsem cesta, i pravda, i život. “ (*Jan 14:6*)!

LEŽ

Již od dob stromu poznání dobra a zla je podvod propleten pravdou. To, co bylo včera označeno jako „falešná zpráva“, zítra může být považováno za „vědecky prokázáno“ a naopak; „nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu.“ (*Izaiáš 59:14*).

Satan od počátku své vzpoury přinesl lež se smíšenou pravdou. "Je to lhář a otec lží." Směle lže, že Bůh netrestá hřích (*Genesis 3:4*) a „volal hlasem velikým“, že Pán nemůže zachránit! (*2. Královská 18*). Přijetím jeho lstí byla lidská přirozenost zkažena a učiněna neslučitelná s pravdou.

Mají „oči, aby viděli, však nevidí“ (*Ezechiel 12:2*). V době krize je tato slepota ještě větší. V krizi jsme ve stresu a máme tendenci reagovat místo toho,

abychom jednali moudře a promyšleně. Jsme náchylní být oklamáni strachem a emocemi, které zkreslují realitu. Vidíme pouze „obry“ a jsme „ve svých vlastních očích jako kobylky“ (4 Mojžíšova 13:34). Stres z krize zkracuje dobu potřebnou ke klidné úvaze. Jsme nuceni věci řešit rychle, dotáhnout věci až do konce – uniknout! A v tomto procesu může dojít ke ztrátě pravdy. . . . Teprve na konci, poté, co se uklidníme a krize pomine, můžeme lépe rozeznat chyby a klam a vidět pravdu jasněji. Někdy je toto zkoumání bolestivé a smutné. Zjišťujeme, že pravda byla jinde, než jsme si mysleli, a že jsme jednali hloupě. „Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nepřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?“ (Jeremiáš 17:9).

Proto nemusíme hledat řešení krizí sami. Musíme jít k prameni pravdy! Začněme na začátku, prvořadně pravda – ta nejdůležitější – je:

KDO JE BŮH?

Na počátku Izraelité neznali „Boha svých otců“ se jménem „JSEM, KTERÝŽ JSEM“ (2 Mojžíšova 3:14). Ale u Rudého moře Ho začali poznávat! Nyní viděli zbytek egyptské pýchy a slávy: mrtvolky jejich utlačovatelů, přinášené vlnami podél pobřeží. Viděli, jak Boží ruka vymazává egyptskou zemi kvůli jejímu tvrdohlavému odporu; viděli Sloup mraků a ohně, viděli obrovské vodní stěny poslouchající Stvořitelův hlas! Viděli Jeho mocnou Ruku, jak pro ně zázračně pracuje! To byla pro ně zjevená Pravda: Velké „JSEM“ bylo mezi nimi, milující Otec, dychtivý pomoci, všemohoucí! Drželi se víry, aby poznali Pána. „Věrou přešli moře červené jako po suchu“ (Židům 11:29).

Tohle je ještě cennější! Pán je „Pravda“, On je „Život“ (Jan 14:6)! On je zdrojem samotného života, veškerého stvoření. Je řešením všech představitelných potíží, je „Cestou“ úniku i cestou spravedlnosti. Prohlašuje: „Žádný nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14:6). Má všechno perfektně pod kontrolou a nic ho nepřekvapí. Tím, že Ho poznají, přijmou Ho, Jeho děti obdrží život a spasení, protože znát Ho je život věčný (Jan 17:3). „Kdožť má Syna Božího, máť život“ (1 Jan 5:12). Tohle je pravda!

„Poznat Boha znamená ho milovat“⁶. V dobách potíží Ho vidíme jasněji; Jeho láska a spásná síla se ukazují jako skutečné. Pán říká: „A vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.“ (Žalm 50:15).

KDO JSEM?

Druhá důležitá pravda v krizi je o tom, kdo jsme.

„Povaha se projeví v krizové situaci“⁷. Petr si myslel, že zná sám sebe, když zatkli Krista a nastala krizová situace. Poznal, že vůbec nezná svoji povahu. Zatímco na jeho rtech byla ještě čerstvá slova zapírání, podíval se na Ježíše. Tam viděl Ježíše jako nikdy předtím – plného odpuštění bez stínu výčitek. „Hlavou se mu míhaly vzpomínky. Spasitelovo milosrdenství, jeho laskavost a neskonalá trpělivost, vlídnost a shovívavost k bloudícím učedníkům, to vše se mu živě vybavovalo v myslí. [Petr] S hrůzou si uvědomil, jak je nevděčný, neupřímný, pokrytecký a prolhaný“⁸ Stejně jako Petr můžeme v odrazu Ježíše pochopit naši naprostou

nemohoucnost a krutou zlomyslnost našich srdcí. Bolestivý, ale spásný zážitek! Je to tento objev, který nás, stejně jako Petra, přivádí k pokání a obrácení. Stejně jako on se stáváme novým stvořením, ale pouze tehdy, když plně pochopíme svůj zoufalý stav a sami sobě se ošklivíme.

Daniel vyznal: „Toběť, ó Pane, přísluší spravedlnost, nám pak zahanbení tváří.“ „neboť jsme zhřešili proti tobě. Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili jemu“ (*Daniel 9:7–9*). Apoštol Pavel uznal: „Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré“ (*Římanům 7:18*). Jan vzácné, zachraňující uznání!

Ve světle Božího charakteru přiznáváme svůj skutečný stav: „Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?“ (*Římanům 7:24*).

„Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavoláš, a řekneť: Tady jsem“ (Teď jsem – Králicki překlád) (*Izaiáš 58:9*).

PÁN JE TU, ABY NÁS ZACHRÁNIL

"Kdež jest Hospodin Bůh?" (*2. Královská 2:14*). Kdykoli člověk ve své nemohoucnosti a zoufalství hledá Pána, on odpoví: „Tady jsem!“ Chce být s námi za všech okolností a nejvíce v době krize, aby nás zachraňoval „s uzdravením na svých křídlech“. To je samotná podstata Božího života. „**JÁ JSEM**“ znamená, že je všudypřítomný (*Žalm 139*); Je s každým svým dítětem, které je v nesnázích. „V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl“ (*1Mojžíšova 28:16*).

Šest století před Kristem v Babylóně před hořící pecí tři mladí Židé s důvěrou řekli: „Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi“ (*Daniel 3:17*). To byla pravda! Ne králův hněv, ani hořící plameny, ale drahá Osoba Ježíše, která **tam byla** a volně se s nimi v tom ohni procházela. Apoštol Pavel potvrzuje: „A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (*Židům 7:25*). Potřebujeme ještě něco víc?

NÁS JE VĚTŠINA!

V krizové situaci u Dotanu, obklopeného syrskými vojsky, Eliša, muž Boží, vysvětlil svému služebníkov: „Kterýž odpověděl: Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi“ (*2. Královská 6:16*). Jaká byla pravda v této krizové situaci? Zde je oblehli Syřané bez zjevné možnosti úniku. Ale ve skutečnosti byli obklíčeni mocnými ochrannými armádami nebeských andělů. Ne oni, ale Syřané byli v nebezpečí!

BŮH NEMŮŽE ZACHRÁNIT TY, KTEŘÍ Oponují

Další vážnou pravdou je, že „Oblak, který byl pro Egyptany temnou stěnou, byl pro Hebreje velkým zdrojem světla, jež osvětlovalo celý tábor a svítilo jim na cestu vpřed.“⁹ „Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost“ (*Jakub 4:6*). Bůh

chce pomáhat všem; Zaplatil svou krví, aby byli všichni spaseni, ale může spasit jen ty, kdo přijmou Jeho a Jeho milost!

Bylo by hrozným klamem svévolně pokračovat v opozici vůči Bohu, posmívat se Jeho milosti a v době krize předpokládat, že je s námi! Vzpomeňte si na poslední krizi v životě krále Saula (*1. Samuelova 15:22, 23*) a v životě Jidáše Iškariotského (*Matouš 27:3–5*). Je pravda, že Pán ve své shovívavosti často zdržuje vykonání spravedlnosti našeho hříšného činění, ale tato cesta odporu, vzpoury, duchovní lenosti, bude-li tvrdošijně následovat, nás jistě přivede do záhuby! „Poněvadž jsem volala, a odpírali jste; vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval. Nýbrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste neoblíbili: Pročež i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte, Když přijde jako hrozné zpuštění to, čehož se bojíte, a bída vaše jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a soužení.“ (*Příslaví 1:24–28*).

ZVÍTĚZÍ JEN MÁLO

„Bude jen malá část těch, kteří nyní vyznávají pravdu, touto pravdou posvěcena a spasena,“¹⁰ „nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených“ (*Matouš 20:16*). „Pouze dva z dospělých z mocného zástupu, který opustil Egypt, vešli do Kananejské země. Pro jejich přestupky byla jejich mrtvá těla roztroušena po poušti.“¹¹

„Ti, kdo otálejí s přípravou na Boží den, ji nemohou získat v době soužení ani v žádném pozdějším čase. Případ všech takových je beznadějný.“¹² Tohle je ta nejbolestivější pravda v srdci našeho drahého Spasitele! Pro mnohé bude Jeho nekonečná oběť marná!

NÁŠ ÚKOL: VĚŘIT!

(vidět co je „Neviditelné“)

Apoštol Pavel, jehož život byl nikdy nekončící krizí (*2. Korintským 11:23–29*), nám dal klíč: „Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné“ (*2. Korintským 4:18*).

„Vírou [Mojžíš] opustil Egypt, nebo jako by viděl Neviditelného, tak se utvrdil.“ (*Židům 11:27*). Jinými slovy, „vidět Ho“ znamená věřit v Něho, ve vše, co je a co dělá! „Spravedlivý pak z víry živ bude“ (*Židům 10:38*). Víra je „podstatou“ (konkrétní skutečností, jistotou) věcí, v které doufáme, důkazem věcí neviděných“ (*Židům 11:1*). Vírou ho přijímáme (*Jan 1:12*), vírou získáváme Jeho spravedlnost (*Filipským 3:9*), vírou jsme proměněni (*2. Korintským 3:18*) a vírou jsme spaseni (*Efezským 2:8*)!

Odvraťme oči od všeho, co před nás nepřítel klade! Ať si lidé říkají, co chtějí. Máme mnohem jasnější vizi, o které musíme rozjímat: Ježíš – je **PRAVDA**, neviditelný mocný velitel vesmíru, s celým stvořením u nohou, připravený uzdravit a zachránit! „Až na něj uprou svůj pohled, změní se jejich smysl života. Jejich nadšení, hluboká oddanost a neúnavný zápal v něm najdou své pravé naplnění. Z

povinnosti se stane radost a z oběti štěstí. Jejich nejvyšším životním cílem bude oslava Krista a největší radostí snaha podobat se mu a pracovat pro něj.¹³

Stejně jako v krizové situaci u Rudého moře „Život křesťana je často pln nebezpečí a mnohdy se zdá těžké splnit povinnost. Představitel kreslí hrozící zkázu, otroctví nebo smrt. Hlas Boží však říká jasně „Jdi vpřed!“ Měli bychom uposlechnout tohoto příkazu, i když náš zrak nemůže prohlédnout tmou, a i když pociťujeme přítom mrazení.“¹⁴

Vírou v Něho nás uschopňuje poslušnosti. " Víra se projevuje láskou, očišťuje srdce, je doprovázená poslušností a věrným uskutečňováním Kristových slov."¹⁵

Tak tedy vzhlížejme k Němu, kdo je „znamenitější nežli deset tisíců jiných“!

PSÁNO JEST

V psaném Slově Božím „vidíme“ a „známe“ svého Spasitele a také realitu naší vlastní slabosti. Kristus zvítězil s: „Psáno jest“ (*Matouš 4:4, 7, 10*). Nedebatoval s nepřítelem; „Neměl v úmyslu zabývat se pokušením.“¹⁶ Kéž nám Pán pomůže udělat totéž. „V pokušení se nesmíme ohlížet na okolnosti ani na vlastní slabost, musíme hledět jen na moc Božího slova. Veškerá naše síla je v něm.“¹⁷

„Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst. Ten, kdo chce následovat Krista, se nezřídka dostává do situace, kdy nemůže sloužit Bohu a zároveň úspěšně pokračovat ve svém světském zaměstnání. Možná se mu bude zdát, že se věrností jednomu Božímu požadavku připraví o zdroj příjmu... Ale to jediné, na co se ve světě můžeme spolehnout, je Boží slovo... Ten, kdo pozná moc Božího slova, nebude jednat podle satanových rad, aby si zajistil obživu či zachránil život. Jediné, na co se máme ptát, je: „Jak zní Boží přikázání a jaké je jeho zaslíbení?“ Pokud to víme, budeme se přikázáním řídit a v zaslíbení věřit.“¹⁸

ZTIŠ SE

Obklopeni horami, blokováni mořem zepředu a tlačeni zezadu egyptskými armádami, Izraelité beze zbraní neviděli nic jiného než bezprostřední smrt. Vírou, když Mojžíš uviděl Pána uprostřed nich, řekl: „Hospodin bojovatí bude za vás, a vy mlčeti budete.“ (*Exodus 14:14*). „Hospodinovo jest vysvobození.“ (*Příslaví 21:31*). „Ztiš se“ – pro ně i pro nás je to skutečně jedno z nejtěžších cvičení víry! Ctěme Pána tím, že Mu zcela důvěřujeme, jako praví lidé odpočinku (Hebrejsky šabat) a budme připraveni!

NENECHÁME SE ODRADIT

Ježíš říká: „Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“ (*Jan 16:33*). Kristus nesehal, ani se nenechal odradit. Jak zvítězil On, můžeme zvítězit i my. Jeho milost je pro nás dostačující a Jeho moc se zdokonaluje ve slabosti. Řekněme s Pavlem: „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“ (*Filipským 4:13*). „Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval“ (*Římanům 8:37*).

PŘILNĚTE K NĚMU A USPĚJETE!

Vítězství je zajištěno Mocným dobyvatelem! Musíme se pouze podřídít Jeho vůli – a „Kdyžť jest Bůh s námi, i kdo proti nám?“ (*Římanům 8:31*).

V těžkých časech soužení vyjde Slunce spravedlnosti a Jeho lid bude vyzdvižen s Ním ke slávě, očištěn, zářící, odrážející krásu svého Vykupitele! Největší pravda, že „Bůh je láska“ zazní v celém Božím stvoření! Kéž nám Pán pomůže s Ním spolupracovat, dovolit Mu, aby nás plně spasil, abychom s Ním chodili denně, dokud víru nepřikryje sláva, až nás přijme na nádvořích v nebesích! Amen.

Odkazy:

1. *Education*, p. 179. [kladen důraz.]
2. *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 407.
3. *The Great Controversy*, p. 622. [kladen důraz.]
4. *Ibid.*, p. 621.
5. *Ibid.*
6. *The Desire of Ages*, p. 22.
7. *Christ's Object Lessons*, p. 412.
8. *The Desire of Ages*, p. 713.
9. *Patriarchs and Prophets*, p. 290.
10. *Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 608.
11. *Ibid.*, p. 609.
12. *The Great Controversy*, p. 620.
13. *Education*, p. 296.
14. *Patriarchs and Prophets*, p. 290.
15. *Messages to Young People*, p. 200.
16. *The Desire of Ages*, p. 120.
17. *Ibid.*, p. 123.
18. *Ibid.*, p. 121.

Pátek 9. Prosince 2022

ROZKLÁDAJÍCÍ SE SVĚT

Autor: Manuel Henda

V jaké době dnes žijeme?

„Za dnů Martina Luthera za ním přišli lidé a řekli: Nechceme vaši Bibli, chceme Ducha; Martin Luther jim řekl: "Zaklepu na vašeho ducha." Jakkoli jsou jejich přetvářky velké, nejsou dětmi Božími.“¹

V dobách minulých měli spravedliví pocit, že je nemožné, aby byli spojeni s Římem, a přestože antagonismus proti tomuto systému omylů byl udržován pouze s rizikem života a majetku, mnozí měli stále odvalu zůstat odděleni a bojovat za pravdu. Biblická pravda pro ně byla cennější než bohatství, čest nebo dokonce život sám. Nemohli snést pohled na pravdu pohřbenou pod hromadou pověr a lživých záludností.

Reformátoři vzali Boží Slovo do svých rukou a pozvedli před lid měřítko pravdy a odvážně oznamovali, co jim Pán zjevil pečlivým zkoumáním Bible. Pro svou věrnost Bohu podstoupili tu nejkrutější smrt, ale Kristovou krví pro nás získali svobodu a výsady – které jsou nyní bohužel pohotově vydávány do moci zla mnohými, kteří se prohlašují za protestanty.

Připomeňme si 95 tezí Martina Luthera, které se kdysi rozléhaly horami a údolím a otřásly Evropou jako zemětřesení. Tento jediný odvážný muž povolal duchovní armádu vznešených Kristových následovníků – a pravda, kterou bránili, nemohla být umlčena plameny, mučením, uvězněním a ani smrtí. A i dnes hlasy zbytků mučedníků této vznešené armády odhalují římskou moc a její odpadlictví – tajemství nepravosti, které Pavel předvídal –, které v posledních dnech zesílí.

„Prosímet' pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho Jezukrista a naše shromáždění v něj, abyste se nedali rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, buď skrze ducha, buďto skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával den Kristův. Nesvodíť vás žádný nižádným obyčejem. Neboť nenastane den Páně, než až prve přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hříchu, syn zatracení, protivící a povyšující se nade všechno, což slově Bůh, anebo čemuž se děje Božská čest, takže se posadí v chrámě Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh. Nepomníte-liž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil? A nyní co mešká, víte, totiž aby on teprv zjeven byl časem svým. Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, jenž jej zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen“ (2 *Tesalonickým 2:1–7*).

ZŘEDĚNÁ PRAVDA

Když raná církev tím, že opustila prostotu evangelia a přijala pohanské obřady a zvyklosti, přestala být čistou církví Ježíše Krista, pozbyla Božího Ducha a Boží moc. Pak hledala podporu u světské moci, aby ovládla svědomí lidí. Výsledkem bylo papežství, církev, která ovládla státní moc a používala ji k prosazování svých záměrů – zvláště pro trestání „kacířství“. Mají-li Spojené státy

vytvořit sochu šelmy, musí náboženská moc ovládnout státní správu tak, že ji církev bude využívat k uskutečnění svých cílů.

Kdykoli církev dostala světskou moc, použila ji k trestání lidí, kteří se odchýlili od jejího učení. Protestantské církve, které se řídily vzorem Říma tím, jak se spojovaly se světskými vládami, projevovaly podobnou snahu omezit svobodu svědomí. Příkladem toho je dlouhodobé pronásledování nekonformních členů anglikánskou církví. V šestnáctém a sedmnáctém století byly tisíce jinak smýšlejících (nekonformních) kazatelů nuceno opustit své sbory a mnozí z nich, kazatelé i prostí členové, byli trestáni pokutami, věznění, mučení i popravení.

Odpadnutí vedlo ranou církev k tomu, že hledala podporu u světské moci, a tím připravila cestu ke vzniku papežství – šelmy. Apoštol Pavel napsal, že nastane odpadnutí a objeví se „člověk hřícha“ (2 *Tesalonickým* 2:3). Odpadnutí v církvi připraví také cestu pro vznik obrazu šelmy.

Bible říká, že před druhým příchodem Pána Ježíše nastane náboženský úpadek podobný náboženskému úpadku v prvních staletích. „Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpečí. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, nelítostiví, smluv nezdrženliví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není, zrádci, přívažčiví, nadutí, rozkoší milovníci více nežli Boha, mající způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce.“ (2 *Timoteovi* 3:1-5) „Duch pak světla praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských.“ (1 *Timoteovi* 4:1) Satan bude působit „se vší mocí a divy i zázraky lživými“. Lidé, kteří „lásku k pravdě nepřijali, aby spaseni byli,“ budou ponecháni „mocnému dílu podvodů, aby věřili lži“ (2 *Tesalonickým* 2:9-11). Až nastane takový náboženský úpadek, přinese stejné ovoce, jaké zplodil v prvních staletích.

Velkou rozdílnost vyznání mezi protestantskými církvemi někteří lidé pokládají za jistý důkaz, že se nelze ani násilím pokusit tyto církve sjednotit. A přece po léta lze pozorovat v protestantských církvích silnou a stále rostoucí snahu dosáhnout jednoty na základě společných věroučných bodů. Pro dosažení takové jednoty by nutně musely být postaveny mimo diskuzi ty body věrouky, v nichž jsou patrné rozpory – i kdyby z Biblického hlediska byly sebedůležitější.²

ZROZENÍ ZNAMENÍ ŠELMY

Zjevení Janovo popisuje: „Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak. Kterážto všecku moc první šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla. A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sestupovati z nebe na zem před obličejem mnohých lidí. A svodí ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz šelmě, kteráž měla ránu od meče, a ožila zase. I dáno jí, aby dáti mohla ducha tomu obrazu šelmy,

aby i mluvil obraz šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu šelmy, aby byli z mordováni. “ (Zjevení 13:11–15).

Obraz šelmy se vytvoří předtím, než se zavřou dveře zkušební doby. Tato druhá šelma ve Zjevení 13 vykonává veškerou autoritu první šelmy v jeho přítomnosti a způsobuje, že Země a její obyvatelé uctívají první šelmu, jejíž smrtelná rána byla zahojena. „A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých, aby žádný nemohl kupovati ani prodávati než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího.“ (Zjevení 13:16, 17).

Toto je poslední zkouška, kterou projde Boží lid povoláný z Babylonu (zmatek), než bude zapečetěn. Všichni, kdo projevují svou věrnost Bohu tím, že dodržují jeho zákon a odmítají přijmout falešnou sobotu, stojí pod praporem Pána Boha Jehovy a přijímají pečeť živého Boha. Naproti tomu ti, kdo se zřeknou pravdy o nebeském původu a místo toho přijmou neděli (první den týdne pohanského boha Slunce) raději než sobotu (sedmý den – Boží svatý den odpočinku ustanovený při stvoření), obdrží znamení šelmy.

TROJNÁSOBNÉ SPOJENECTVÍ

Zjevení Janovo dále popisuje: „A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám. Nebo jsou duchové d'ábelští, ješto činí divy a chodí mezi krále zemské a všeho světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni všemohoucího Boha“ (Zjevení 16:13, 14).

„Nauky křesťanských teologů otevírají dveře pro nevěru, spiritismus a opovrhování Božím zákonem. Tito vedoucí nesou hroznou odpovědnost za bezbožnost, která mezi křesťany vládne.

Právě tito lidé však tvrdí, že rychle se šířící zkaženost je do značné míry způsobena znesvěcováním takzvané „křesťanské soboty“ a že vynucené zachovávání neděle by zlepšilo mravní stav společnosti. Toto tvrzení slyšíme zvláště v Americe, kde nejvýrazněji zaznělo učení o pravé sobotě. Hnutí usilující o abstinenci, které patří mezi nejvýznamnější a nejdůležitější reformní hnutí v mravní oblasti, se často spojuje s hnutím o zavedení neděle. Jeho obhájci vystupují tak, jako kdyby hájili nejvyšší blaho společnosti. Všechny, kdo se odmítají s nimi spojit, označují za odpůrce zdravého životního stylu a morální obnovy. To, že hnutí, které prosazuje blud, se spojuje se správnou myšlenkou, není důkazem ve prospěch bludu. Jed můžeme zamaskovat tím, že jej přimícháme do potrawy, to ovšem nezmění jeho podstatu. Naopak, stane se tím ještě nebezpečnější, protože ho někdo může sníst nedopatřením. Jedním ze satanových triků je spojovat se lži právě tolik pravdy, aby lež vypadala věrohodně. Vedoucí činitelé hnutí za zavedení neděle mohou hájit a prosazovat reformy, které jsou pro lid potřebné, a zásady, které odpovídají Bibli. Jestliže však přitom prosazují požadavek, který odporuje Božímu zákonu, Boží následovníci se s nimi nemohou spojit. Nic nemůže ospravedlnit nahrazení Božích přikázání lidskými předpisy.

Satan dostane lidi na svou stranu pomocí dvou podvodů – lži o nesmrtelnosti duše a lži o posvátnosti neděle. První podvod připravuje půdu pro spiritismus, druhý

vytváří náklonnost k Římu. Protestanté ze Spojených států jako první napřáhnou ruku přes propast, aby uchopili ruku spiritismu, a podají ruku přes propast, aby si jí potřásli s Římem. Pod vlivem toho trojnásobného spojenectví půjdou Spojené státy ve stopách Říma a pošlapou svobodu svědomí.“³

Dekretem, jehož cílem je vnutit papežskou instituci proti Božímu zákonu, sevře společně nečistý duch odpadlého protestantismu jednou rukou s římskou mocí a druhou spiritismus. Pod vlivem tohoto spojenectví jsou Spojené státy nuceny zavrhnout všechny principy své ústavy, které z nich učinily protestantskou a republikánskou vládu, a místo toho přijímají opatření k šíření omylů a lží papežství.

Až k tomu dojde, budeme vědět, že hodina Satanovy hypnotizující síly je blízko a konec se blíží.

Romanisté, protestanti a světáci společně přijmou formu zbožnosti bez moci a uvidí v tomto spojenectví velkolepý nástup dlouho očekávaného tisíciletí.

PRONÁSLEDOVÁNÍ JAK OD PROTESTANTŮ, TAK OD KATOLIKŮ

„Ježíš své následovníky předem varoval: „Vystříhejtež se pak lidí; neboť vás vydávati budou do sněmů, a v školách svých budou vás bičovati. Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví jim, i těm národům. Když pak vás vydadí, nebud'ťež pečliví, kterak aneb co byste mluvili; dánot' bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluviti. Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví ve vás. Vydát' pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanout' dítky proti rodičům, a zmordují je. A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, tent' spasen bude“ (*Matouš 10:17–22*).

Protestantské pronásledování ve jménu romanismu – kvůli němuž bylo Kristovo náboženství téměř zničeno – vstoupí v plnou sílu, až se protestantismus a papežství sjednotí.

Když hlavní církve Spojených států, sjednocující se v bodech nauky, které jsou jim společné, ovlivní stát, aby prosadil jejich nařízení a podpořil své instituce, protestantská Amerika si pak vytvoří obraz římské hierarchie a způsobí občanskoprávní tresty, které budou proti disidentům nevyhnutelné. „Ano, a všickni, kteříž chtějí zbožně živi býti v Kristu Ježíši, protivensství míti budou“ (*2. Timoteovi 3:12*).

NAŠE HLUBOKÁ POTŘEBA REFORMY

Blížíme se ke konci dějin Země a nyní není čas hledat zvyky a praktiky světa; místo toho bychom se měli zaměřit na hledání Boží vůle, abychom viděli, co říká Písmo, a pak bychom měli chodit podle světla, které nám Bůh dal. Naše sklony, zvyky a praktiky by neměly mít přednost. Slovo Boží má být naší normou.

„Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.

Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštějž mi blouditi od přikázání tvých. V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě“ (*Žalm 119:9–11*).

Není třeba být duchovními trpaslíky, pokud neustále uplatňujeme své duchovní schopnosti. Pouhým modlením se za to nebo za tamto nenaplnuje potřebnou podstatu. Musíme si zvyknout na to, abychom se intenzivně zaměřovali na duchovní záležitosti.

„A protože není již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle těla, ale podle Ducha. Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hřícha a smrti. Nebo seč nemohl býti Zákon, byv mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti těla hřícha, a to příčinou hřícha, odsoudil hřích na těle, aby spravedlnost Zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha. Ti zajisté, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha. Nebo smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj. Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned může býti. Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou. Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží přebývá ve vás. Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tenť není jeho. A jest-liť Kristus ve vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však duch živ jest pro spravedlnost. Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá ve vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho ve vás. A takž tedy, bratří, dlužníciť jsme ne tělu, abychom podle těla živi byli. Nebo budete-li podle těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky těla umrtvili, živi budete.“ (*Římanům 8:1–13*).

Cvičení buduje sílu a elán. Mnoho křesťanů se ocitá na cestě ke ztrátě obou světů. Být křesťanem napůl srdcem a napůl světským křesťanem nečiní člověka částečně spaseným, ale zcela ztraceným.

ZÁVĚR

Všechno, co tě odvádí od Boha, se musíš zřici.

„Láska k penězům, touha po majetku je zlatý řetěz, kterým jsou připoutáni k Satanu. Jiní baží po věhlasu a světských počtách. Modlou jiných je život v sobeckém pohodlí, bez jakékoliv odpovědnosti. Tato otrocká pouta je však nutno zlomit. Nemůžeme patřit z poloviny Bohu a z poloviny světu. Nejsme Božími dětmi, nejsme-li jimi cele.“⁴

„Touhy po dobru a svatosti jsou správné, pokud jdou; ale když se tady zastavíte, nic vám nepomohou. Mnozí budou ztraceni, zatímco doufají a touží být křesťany. Nedojdou do bodu, kdy odevzdají vůli Bohu. Nyní se nerozhodli být křesťany.“⁵

Pojďme vykoupit čas, dokud jsou dveře zkušební doby stále otevřené! Nemáme ani chvíli nazbyt. Konec je blízko. Brzy nebudou dopravní cesty tak dostupné za účelem sdělování pravdy, ale budou obklopeny nebezpečími napravo i nalevo. Dělá se to proto, aby bránilo Pánovým poslům na cestě, aby nemohli dosáhnout toho, co ještě mohou udělat nyní. V naší práci musíme pokročit. Síly

temnoty pracují s intenzivní energií, která vychází zespodu, a kradmé kroky toho zlého se snaží překonat ty, kteří nyní spí.

Nyní máme varování, která můžeme hlásat, práci, která je nám dána udělat bez meškání. Brzy to bude těžší, než si dokážeme představit. Kéž nám Pán pomůže zůstat na straně pravice, pracovat s očima upřenými na Ježíše, našeho Vůdce, a trpělivě a vytrvale postupovat k vítězství!

Odkazy:

1. *Sermons and Talks, vol. 1, p. 22.*
2. *The Great Controversy [1888 edition], pp. 443, 444. [autorská kurzíva.]*
3. *Ibid., pp. 587, 588.*
4. *Steps to Christ, p. 44.*
5. *Ibid., p. 47, 48.*

Sobota 10. Prosince 2022

VÍRA VĚTŠÍ NEŽ STRACH

Autor: Peter D. Lausevic

Když přemýšlíme nad shromažďující se bouří, často ji zařazujeme do kontextu druhého příchodu Krista. Naše touhy, naše naděje, naše inspirace, to vše je soustředěno v této požehnané naději na příchod našeho Pána a Spasitele. Ale na co se ptáme, když mluvíme o příchodu Ježíše? Když říkáme, že máme podruhé urychlit příchod pravého Mesiáše, zahrnuje to některé události, které nejsou tak slavné jako druhý příchod. Bible nám připomíná těžké časy, které před tím dnem nastanou. „Běda těm, kteříž žádají dne Hospodinova. K čemuž jest vám ten den Hospodinův, poněvadž jest tmy a ne světla? Jako když by někdo utíkal před lvem, potkal by se s ním medvěd; aneb když by všel do domu, a zpolehna rukou svou na stěnu, uštkl by ho had“ (*Amos 5:18, 19*).

Závěrečná bouře není něco, co by se mělo brát na lehkou váhu. Ježíš popisuje hrozné věci, které se stanou, něco, co je mimo naše chápání, dokud se tyto události skutečně nestanou. Potom jim řekl: Tehdy pravil jim: „Povstanet' národ proti národu, a království proti království. A země třesení veliká budou po místech, a hladové, a morové, hrůzy i zázrakové z nebe velicí. Ale před tím přede vším vztáhnou ruce své na vás, a protiviti se vám budou, vydávající vás do škol a žalářů, vodíce k králům a k vladařům pro jméno mé“ (*Lukáš 21:10–12*).

Co se stane i přes tu nejpilnější přípravu, až se tyto scény skutečně odehrají? „Často bývá soužení daleko větší v představách než ve skutečnosti. O závěrečné zkoušce, která je před námi, to však neplatí. Ani nejživější obrazotvornost si nedokáže představit velikost této zkoušky.“¹ Měli jsme malou ochutnávku toho, jaké to bude v době Covidu. V době, kdy toto čtete, je možné, že Covidová krize již končí. Na druhou stranu už zuří přes dva roky a nevykazuje žádné známky slábnutí – ale spíše neustále mutuje. Je to jako utíkat před nebezpečným lvem, jen abyste narazili na medvěda. A právě když nás dohání a my zavíráme dveře nedalekého domu a opíráme ruce o vnitřní část dveří už tam na nás čeká had, jen aby nás uštknul.

K začátku února tohoto roku bylo celosvětově téměř 390 milionů potvrzených případů onemocnění Covid, přičemž téměř 1,5 % na tuto nemoc zemřelo (ačkoli osobně znám několik případů, kdy dotyční již umírali a jejich smrt byla už očekávána v každou chvíli, ještě do toho dostali Covid a byli započítáni do této statistiky). To ale stále ukazuje vážnost této nemoci a stává se osobnější, když někdo z vaší nejbližší rodiny nebo přátel zemře.

Pokud žijete v místě, které je postiženo nemocí, budete pohlceni zprávami o této nemoci. Pokud žijete na místě, které je zmítáno válkou – a takových míst je v tuto chvíli na této planetě mnoho – nemusíte se tolik obávat moru, jako spíše vojenských akcí. Když žijete na místě, kde právě došlo k neštěstí, máte obavy najít úkryt. A pokud jste na místě, které je postiženo suchem, máte obavy, co budete jíst. Otázka pro nás tedy skutečně zní: Co si o tomto všem máme myslet?

ŽIVOT VE STRAŠLIVÉ DOBĚ

Co se vlastně děje všude kolem nás? Co se děje s tímto světem, který známe? „Hrůza a jáma a osídlo tě očekává, ó obyvateli země. I stane se, že kdož uteče před pověstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevřeni budou, a zatřesou se základové země.“ (*Izaiáš 24:17, 18*).

Skutečná otázka z prorockého hlediska není, proč se to všechno děje, ale proč jsou tyto události tak mírné ve srovnání s ničením, které vidíme v Bibli vyličeeno jako ničení větrů a zrádných vírů. Víme, že toto vše se musí stát, a ještě horší, než přijde den Páně. Co všechno brzdí? „Řka: Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenate služebníků Boha našeho na čelích jejich“ (*Zjevení 7:3*). Bohužel, Boží lid ještě není připraven a náš Stvořitel nám ve svém milosrdenství dává trochu více času na přípravu tím, že zmírní katastrofy z jejich plného běsnění.

Vědci se ze všech sil snaží vysvětlit, co se děje, a snaží se najít řešení všech těchto událostí – od pandemií po změnu klimatu. Pokud však opomíjejí Boha, nemohou identifikovat pravou příčinu ani najít skutečné řešení. **„Ochraňující Duch Boží se již nyní víc a více vzdaluje od světa.** Vichřice, bouře, nepohoda, požáry, povodně, velké nehody na moři a na zemi následují rychle za sebou. **Věda se pokouší to všechno vysvětlit.** Avšak znamení kolem nás, jichž neustále přibývá a ohlašují brzký příchod Syna Božího, jsou připisována všemu možnému, jen ne té skutečné příčině. Lidé nemohou poznat anděly, kteří drží ty čtyři větry, aby se nerozpoutaly, dokud nejsou zapečetěni služebníci Boží. Když ale Bůh rozkáže svým andělům, aby větry uvolnili, pak bude válečná vřava, kterou nedovede popsat žádné pero.“²

Během této strašné doby bude každý člen církve jednotlivě zkoušen jako nikdy předtím. Naše základní přesvědčení budou zpochybněna jak zevnějšku, tak bohužel i zevnitř. „Víra jednotlivých členů církve bude zkoušena tak, jako by kromě nich nebyl na zemi žádný jiný člověk“³ Nemluvíme pouze o poslední bouři, která zahrnuje mezinárodní nedělní zákon. Je zřejmé, že existují problémy a pomalu spějeme k nedělnímu zákonu. Poslední test je právě to – závěrečný test. Problém vždy byl a vždy bude vůle Boží a vůle člověka. „Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než ustanovení lidská.“ (*Marek 7:7*).

Jsme si vědomi aktuálních problémů? Nebo si myslíme, že můžeme pořád dělat nějaké kompromisy, a když pak přijde nedělní zákon, budeme náhle shledáni věrnými? „Krise je před námi. Boj se má vést mezi **křest'anstvím Bible a křest'anstvím lidských tradic.** Není v našem současném ospalém stavu trestné vše zanedbávat?“⁴

VÍTĚZSTVÍ V KRIZI

Čeho se Bůh snaží dosáhnout tím, že nám dává přípravné zkoušky, když vidíme, že se schyluje k bouři? Velkým problémem vždy bylo odevzdání lidské vůle starostlivé vůli našeho nebeského Otce. „Poddejtež se tedy Bohu, a zepřetež se d'áblu, i utečeť od vás“ (*Jakub 4:7*). Podřízení se má co do činění s vůlí, s myslí. To je důvod, proč to všechno souvisí s kontrolou našich myšlenek. „Jímžto podvracíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, **jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu.**“ (*2. Korintským 10:5*). Satanovým cílem bylo vždy

ovládat způsob, jakým myslíme. „I když se Satan radoval z utrpení svatých, nebyl spokojen. Chtěl ovládat mysl stejně jako tělo.“⁵

Když vidíme a slyšíme o válkách, morech a katastrofách – způsobené člověkem i přírodou – smíšené s pronásledováním, co Bůh zamýšlel, aby nám osobně pomohl čelit tomu všemu? „Neopouštějíte společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají, ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje“ (*Židům 10:25*). Když vidíme, že se ten den blíží, znamená to, že když zakoušíme doslovné naplnění všech těchto proroctví, musíme najít způsoby, jak se spolu nadále scházet, abychom se navzájem mohli povzbuzovat stejným způsobem, jakým to dělali naši předkové, když byla taková setkání zakázána.

To je důvod, proč byly založeny Spojené státy — poskytující Bohem dané právo setkávat se ve vzájemném společenství bez zasahování vlády. Bez tohoto práva by ústava Spojených států nefungovala, takže musely připojit Listinu práv, která na samém začátku části deklarovala: „Kongres nesmí vydat zákon, který by ustanovoval nějaké náboženství nebo omezoval svobodné vyznávání náboženství“⁶ Ten úplně první dodatek nadále objasňuje, že svoboda výkonu vašeho náboženství zahrnuje „právo lidu se pokojně shromažďovat“, což zahrnuje protestování proti tomu, co vláda dělá pokojným způsobem. Zatímco žijeme v relativním míru, musíme využít privilegia setkávat se, abychom se navzájem povzbuzovali – protože přichází čas, kdy budeme litovat, že jsme promeškali všechny ty zanedbané příležitosti, které jsme možná tehdy nedokázali ocenit. Namísto společného setkávání jsme se možná rozhodli zůstat doma nebo jsme se pokusili najít jiné způsoby, jak postrádat nebo zanedbávat vzájemné společenství. Smutně si pak uvědomíme, že to bylo často způsobeno jen bezvýznamnými důvody.

KDO SE BOJÍ?

Když se blížíme k vyvrcholení všech našich nadějí, co můžeme očekávat od světa, když vidíme, jak se před našima očima odehrávají prorokované události? „Nevycházejte na pole, a na cestu nechoďte; nebo meč nepřítelů a **strach jest vůkol**“ (*Jeremiáš 6:25*). A kdo tento strach umocňuje a více zhoršuje „Ačkoli slyším utrhaní mnohých, i Magor missabiba, říkajících: **Povězte něco na něj, a oznámíme to králi**“ (*Jeremiáš 20:10*). Četl jsem titulky, které člověka děsí, ale když se podíváte na skutečný příběh, není to tak špatné jako titulek. A nejde jen o zprávy. Nedávno jsem při čtení článku z Britského zdravotního deníku četl šokující titulek. Ale čtení detailů dalo jiný obrázek. A tak mnoho lidí jen čte titulky a žije v neustálém strachu.

Co jsou ze strachu lidé ochotni udělat? Benjamin Franklin, jeden z předních otců zakladatelů v Americe, který pomohl vypracovat Deklaraci nezávislosti, jednou řekl: „Ti, kteří by se vzdali základní svobody, aby získali trochu dočasné bezpečnosti, si nezaslouží ani svobodu, ani bezpečnost. Jakmile se člověk začne bát, je ochoten vzdát se čehokoli. A co je hnacím motorem strachu? „A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobeni byli v službu“ (*Židům 2:15*). Ve chvíli, kdy se bojíme zemřít, stáváme se otroky a jsme ochotni vzdát se čehokoli, abychom měli jistotu života. Když se člověk už nebojí zemřít, už není otrokem.

Pokud člověk bude pokračovat v tomto typu strachu, kde nakonec skončí? „Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným, a vražedníkům, a smilníkům, a čarodějníkům, a modlářům, i všechněm lhářům, připraven jest díl jejich v jezeře, kteréž hoří ohněm a sirou, jenž jest smrt druhá.“ (*Zjevení 21:8*). To jasně ukazuje, že vykoupení takový strach překoná.

VÍRA, NE STRACH

Bojuje někdy Boží lid se strachem? Patriarcha Jákob prosil Boha: „Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezaua; nebť se ho bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi“ (*Genesis 32:11*). Je pravda, že mnoho z toho, čemu čelil, si zavinil sám, ale přesto to vyvolalo strach. Řešením bylo předat to Pánu na modlitbě, a když to udělal, Jacob vyšel jako jiný muž – muž, který se vůbec nebál.

Když se podíváme na okolnosti kolem nás a začneme se bát, jaké je nejlepší řešení, které dává Bůh? Když děti Izraele viděly, jak se k nim přibližuje egyptská armáda, strmá skála, kde není úniku na jedné straně a moře před nimi, jaké poselství dal Bůh svému lidu? „A Hospodin řekl Mojžíšovi: Proč ke mně voláš? mluv k synům Izraele, **aby šli vpřed**“ (*Exodus 14:15*). Ano, uprostřed toho všeho je čas jít vpřed a neustupovat. „Někdy se Božím služebníkovi může zdát, že práci, která musí být nutně vykonána, není možné dokončit, protože mu chybí peníze, aby mohla být náležitě a důkladně provedena. Někteří se strachují, že s prostředky, které mají k dispozici, nebudou moci udělat všechno, co považují za svou povinnost. Jestliže se však **pusť do díla s vírou**, zjeví se jim Boží spása a jejich úsilí bude provázet úspěch. Bůh, který přikázal svým následovníkům, aby vyšli do celého světa, se postará o každého pracovníka, který uposlechl jeho nařízení a usilovně zvěstuje Boží poselství.“⁷ Jinými slovy: „Jestliže budeme svou práci dělat pokorně a věrně, Pán se postará o výsledky. Mějte víru v Boha.“⁸

Když se díváme na světové události – včetně Covidu nebo jakékoli jiné katastrofické epidemie nebo katastrofy – jaký bychom k nim měli mít vztah? „Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, merci-li, abyste **se děsiti měli**.“ (*Izaiáš 8:12*). Pokud skutečně věříme, že činíme vůli Boží, pak je pro nás jedno, zda budeme žít nebo zemřeme. „Nebo buďto že jsme živi, Pánu živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme“ (*Římanům 14:8*).

JAK PŘEKONAT STRACH

První věc, ve které se musíme rozhodnout, je: Co hledáme? Náš Mistr nám říká: „Ale hledejte vy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno“ (*Matouš 6:33*). Je pro nás nebeské království na prvním místě? Pokud ano, pak nezáleží na tom, jak dlouho žijeme v tomto hříšném světě, pokud naplňujeme účel, pro který nás Bůh do tohoto světa umístil. Štěpánův život byl přerušen hned na začátku jeho práce a Janův byl prodloužen do velmi zralého stáří. Každý dokončil svou práci a ani jeden se nebál smrti. Ale jejich vůle byla zcela ponořena do vůle Boží a plně v Něj důvěřovali pro uskutečnění Jeho záměrů.

To, co v nás vyvolává strach ze smrti, je, že nekonáme Boží vůli. „Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k němu vztáhneš; Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštěj bydliti v staních svých nešlechtnosti: Tedy jistě pozdvihneš tváři své z poškvrnny, a budeš nepohnutý, **aniž se báti budeš.**“ (*Job 11:13–15*).

To se může stát pouze tehdy, když se znovu narodíme a budeme mít nebeskou hnací sílu, která řídí náš život. „Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží. **Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět k bázni**, ale přijali jste Ducha synovství, v němžto voláme Abba, totiž Otče.“ (*Římanům 8:14, 15*). Pamatujte, že to byl strach ze smrti, který vedl lidi k tomu, že byli celý život podrobeni otroctví. To znamená, že jakmile se znovu narodíme a staneme se syny Božími, už se nebojíme zemřít. Ano, milujeme svého nebeského Otce natolik, že to mění celý náš pohled na život. „Bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce“ (*1 Jan 4:18*).

Strach ze smrti je hnacím motorem otroctví. Strach že zemřeme ve válce, strach z nějaké katastrofy, z pandemie, z hladu, z pronásledování – to vše se neliší. Je pravda, že se nemáme zbytečně pouštět do pronásledování. Je nám řečeno, abychom utekli, když bude válka. Když přijde nemoc, máme použít všechny dostupné prostředky – zvláště ty přírodní. Ale pokud se nějakým způsobem dostaneme do pastí, do nebezpečné situace, o co bychom se měli nejvíce zajímat? „Pravím pak vám přátelům svým: Nestrachujte se těch, jenž tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více učinili. Ale ukážit' vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýžto, když zabije, má moc uvrci do pekelného ohně. Jistě, pravím vám, toho se bojte“ (*Lukáš 12:4, 5*).

Co se stane, když budeme připraveni? „Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje“ (*Žalm 23:4*). Boží nekonečná moudrost a milosrdenství nám může dovolit trpět, ale nikdy ne se strachem. „Nebojž se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvrzet' d'ábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámt' korunu života.“ (*Zjevení 2:10*).

Jak můžeme žít v dobách katastrof a už se nikdy nebát? „Proto že ještě do jistého času bude vidění, a směle mluvíti bude až do konce, a nesklamát'. Jestliže by pak poprodlilo, posečkej na ně; neboť jistotně dojde, aniž bude meškati. Aj ten, kdož se zpíná, tohoť duše není upřímá v něm, ale **spravedlivý z víry své živ bude**“ (*Abakuk 2:3, 4*).

Tato víra je více než pouhá víra. „Víra může existovat bez doufání, ale důvěra, zrozená z doufání, nemůže existovat bez víry. Každý hříšník, který uvěřil v Kristovu spasitelnou moc, bude o této důvěře svědčit tím horlivěji, jak bude pokračovat jeho zkušenost.“⁹

Máme individuálně a i jako lidé tento druh víry, která nás provede všemi náročnými časy, které nás čekají? Kéž Pán vyslyší modlitbu služebníků v našem dnešním životě: „I řekli apoštolové Pánu: **Přispoř nám víry**“ (*Lukáš 17:5*).

Odkazy:

1. *The Great Controversy*, p. 622.
2. *Testimonies for the Church*, vol. 6, p. 408.
3. *The SDA Bible Commentary [E. G. White Comments]*, vol. 7, p. 983.
4. *The Review and Herald*, January 1, 1889.
5. *Early Writings*, p. 210.
6. *The Great Controversy*, pp. 295, 442.
7. *The Acts of the Apostles*, p. 357.
8. *The Ellen G. White 1888 Materials*, pp. 71.
9. *Selected Messages*, bk. 3, p. 192.

Neděle 11. Prosince 2022

PŘIPRAVTE CESTU HOSPODINU

Autor: Davi Paes Silva

V dávných dobách, kdykoli měl král nebo osoba s podobnou vznešenou pravomocí důležitou cestu do jiné země, byla obvykle předem do oblasti, kterou měl navštívit, vyslána skupina důvěryhodných osob – aby zkontrolovali stav silnic a bezpečnost prostředí, kam by se jejich král měl vydat, aby jemu a jeho rádcům zajistil bezpečí a úspěch.

Dnes úřady používají stejnou metodu, i když s propracovanějšími prostředky. Než králové nebo prezidenti uspořádají svá setkání, mají již všechny potřebné informace o zemi, kam pojedou.

Než se Král vesmíru, Ježíš, měl přijít jako náš Král milosti, přišla nebeská společnost andělů předem, aby viděli, jaké přípravy se konají na přijetí jejich milovaného Krále. Utrpěli ale obrovské zklamání. V Jeruzalémě, hlavním městě Izraele, nebylo žádné viditelné znamení, že by se lid a jeho vůdci radovali z očekávaného narození svého pravého krále. Přestože kněží a náboženští vůdci měli v rukou všechny svitky proroctví, byli týkající se této úžasné události naprosto neznalí.

Andělé byli téměř připraveni vrátit se do nebe se smutnou zprávou, když na betlémském poli našli malou skupinku pastýřů, jak diskutují o proroctvích o příchodu Mesiáše. Andělé jim dali dobrou zprávu, že král se narodil na velmi skromném místě.

Upřímní pastýři okamžitě navštívili místo, kde našli Ježíše v jesličkách, a začali šířit tuto radostnou zprávu mezi lidmi.

Další skupina věrných mudrců znalých hvězd a proroctví, pocházející z daleké pohanské země, dospěli k závěru, že nebeský král se již narodil. Měli přístup k Balámovým proroctvím o nadcházejícím Mesiáši: „Užímť jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. **Vyjdeť hvězda z Jákoba**, a povstane berla z Izraele, kteráž poláme knížata Moábská, a zkazí všecky syny Set“ (*4 Mojžíšova 24:17*).

Nebyla obyčejná hvězda. Byla tvořena vzdálenou skupinou jasných andělů, stejných, kteří se zjevíli pastýřům v Betlémě.

Mudrci z východu podnikli dlouhou cestu za novorozeným králem. Nakonec dorazili do Jeruzaléma. Ti také očekávali, že se zde setkají s radostným veselím obyvatelů z příchodu Krále; ale byli nesmírně zklamáni. Když dorazili do Jeruzaléma, pozval je král Herodes, který předstíral, že je přátelsky přijal je, a požádal, aby mu poskytl přesné informace a podrobnosti, jakmile najdou Ježíše.

Herodes požadoval po židovských kněžích, aby našli dotyčné proroctví. V důsledku svého bádání oznámili králi, že se Kristus narodí v Betlémě, podle Micheášova proroctví: „A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných“ (*Micheáš 5:2*).

Až na několik málo výjimek nebyl izraelský národ připraven přijmout Ježíše. Nacházíme pouze pastýře, mudrce z východu, Alžbětu, Zachariáše, Simeona a několik dalších. Vůdci vykládali mesiášská proroctví podle své národní hrdosti. A když Kristus přišel ke svému lidu, odmítli Ho.

PŘEDBĚŽCE

Izajášovo proroctví jasně říkalo, že předchůdce přijde varovat lidi před jejich přicházejícím Vysvoboditelem a připraví mu cestu. „Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho“ (*Izaiáš 40:3*).

Další proroctví najdeme v Malachiášovi o božím zástupci, který má přijít připravit lid na příchod Páně: „Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé, nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím“ (*Malachiáš 4:5, 6*)

Splnění tohoto proroctví bylo jasně odhaleno v Novém zákoně.

Když Jan Křtitel kázal v judské poušti, prohlásil o svém vlastním poslání: „Za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Páně nad Janem synem Zachariášovým na poušti. I chodil po vši krajině ležící při Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů, Jakož psáno jest v knihách proroctví Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho. Každé údolí bude vyplněno, a každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou křivé věci spraveny a ostré cesty budou hladké. A uzříť všeliké tělo spasení Boží.“ (*Lukáš 3:2–6*).

POSELSTVÍ ELIJÁŠOVO

Bůh poslal zvláštního posla, aby připravil cestu pro první Ježíšův příchod v osobě Jana Křtitele. Zastupoval Eliáše a věrně plnil své poslání. Podobně dnes Pán posílá další varování prostřednictvím svých poslů zastupujících Eliáše, aby připravili lid ne na první příchod – ale nyní na druhý příchod Ježíše.

„Jan byl povolán ke zvláštnímu poslání; měl připravit cestu Páně a učinit jeho cesty přímé. Pán ho neposlal do školy proroků a mistrů. Vzal jej ze společenství lidí na poušť, aby se mohl učit z přírody a z Boží přirozenosti. Bůh si nepřál, aby byl formován kněžimi a vládci. Byl povolán ke zvláštnímu postavení. Pán mu dal poselství. Šel snad za kněžimi a vládci se žádostí vyhlásit toto poselství? Ne. Bůh ho od nich oddělil, aby nemohl být ovlivněn jejich duchem, ani učením. Byl hlasem volajícím na poušti: „Připravte na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíte na pustině stezku Boha našeho. Každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest sníženo; což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou. Nebo se zjeví sláva Hospodinova, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodinova mluvila.“ (*Izaiáš 40,3-5*). To je pravé poselství, které musí být předáno našemu lidu; jsme blízko konce času, ať zní toto poselství. Učíte schůdnou cestu Králi, odstraňte kamení, pozvedněte před lidem vzor. Není již čas volat mír a bezpečnost. Jsme napomínáni, abychom „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich.“ (*Izaiáš 58:1*).¹

JAKÉ PŘESNĚ JE NAŠE POSLÁNÍ?

„V tomto věku, těsně před druhým příchodem Krista v nebeských oblacích, Bůh povolává muže, kteří připraví lid, aby obstál ve velký den Páně. Právě taková práce, jakou vykonal Jan, bude pokračovat v těchto posledních dnech. Pán předává poselství svému lidu prostřednictvím nástrojů, které si zvolil, a chce, aby všichni dbali

napomenutí a varování, které posílá. Poselství předcházející veřejné službě Krista bylo: Čiňte pokání, celníci a hříšníci, čiňte pokání, farizeové a saduceové, „neboť království nebeské se přiblížilo.“ Naše poselství nemá být poselstvím pokoje a bezpečí. Jako lidé, kteří věří v to, že se Kristus brzy objeví, máme jednoznačné poselství: „Připrav se na setkání se svým Bohem“.

"Naše poselství musí být stejně přímé jako poselství Jana." Pokáral krále za jejich nepravost. Navzdory nebezpečí, ve kterém byl jeho život, nikdy nedovolil, aby mu na rtech chřadla pravda. Naše práce v tomto věku musí být vykonávána stejně věrně...

„V této době na pokraji téměř celosvětového odpadnutí Bůh vyzývá své posly, aby hlásali Jeho zákon v duchu a moci Eliášově. Jako Jan Křtitel, když připravoval lid na první Kristův příchod, upoutal jejich pozornost na Desatero přikázání, tak i my máme s jistotným zvukem dávat poselství: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu; neboť přišla hodina jeho soudu.“ S vážností, která charakterizovala proroka Eliáše a Jana Křtitele, se máme snažit připravit cestu pro Kristův druhý příchod.“²

„Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti, Očekávající a chvátající ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hořice, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se? Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchžto spravedlnost přebývá. Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažtež se, abyste bez poskvrny a bez úhony před ním nalezeni byli v pokoji; Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen“ (2. Petra 3:10–14, 18).

„Pán si přeje, aby Jeho následovníci rostli v milosti, aby se jejich láska stále více rozhojnila, aby byli naplněni ovocem spravedlnosti, které je od Ježíše Krista, ke chvále a slávě Boží.“³

JAK MÁ BÝT TATO PRÁCE PROVEDENA?

V úryvku Izajáše, který popisuje přípravu cesty Páně, Písmo pokračuje popisem povýšení pokorných a ponížení povýšených:

„Každé údolí ať jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek ať jest snížen; což jest křivého, ať jest přímé, a místa nerovná ať jsou rovinou.“ (Izaiáš 40:4). Každá překážka vykoupení Božího lidu má být odstraněna otvíráním Jeho Slova a zvěstováním jasného: "Takto praví Hospodin". Má zazářit pravé světlo; neboť mrákota přikrývá zem a temnota lid. Pravda o živém Bohu se má zjevit v protikladu z bludem. Zvěstujte radostné věci. Máme Spasitele, který obětoval svůj život, aby ti, kteří věří v Něho nezhynuli, ale měli věčný život.

Pokrok Božího díla narazí na těžkosti; avšak nebojme se. Všemohoucnost Krále králů, našeho smlouvu zachovávajícího Boha se vyznačuje ušlechtilostí a péčí věrného pastýře. Nic Mu nemůže stát v cestě. Má svrchovanou moc a je zárukou a jistým splněním svých slibů, jež dal svému lidu. On může odstranit všechny překážky pokroku svého díla. On dovede překlenout všechny těžkosti, aby ti, kteří Mu slouží a váží si

prostředků, které Bůh používá, mohli být vysvobozeni. Jeho dobrota a láska je nekonečná a Jeho smlouva je nezměnitelná.

Plány nepřátel Jeho díla se mohou zdát důkladně a promyšleně připraveny, On však může zmařit i nejslibnější z těchto plánů a vykoná to ve svůj čas a svým způsobem, uvidí-li, že naše víra byla dostatečně vyzkoušena, že k Němu lneme a máme Ho za svého poradce.

V nejtemnějších dnech, kdy okolnosti vypadají téměř nepřeklenutelné, nebojte se. Věřte v Boha. On koná svoji vůli a všechno usměrňuje k blahu svého lidu. Síla těch, kteří Ho milují a slouží Mu, bude obnovována každého dne. Jeho porozumění je bude provázet, aby nebloudili při uskutečňování Jeho záměrů.

V Boží službě by se neměla projevovat žádná malomyslnost. Naše víra má vydržet tlak, který na ni doléhá. Bůh může a chce udělit svým služebníkům všechnu potřebnou sílu. On jistě splní i to nejsmělejší očekávání těch, kteří v Něm skládají svou naději. Dá jim moudrost, nezbytnou pro jejich různorodé potřeby.

Zkušený apoštol Pavel napsal: "Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se. Nejraději tedy chlubití se budu nemocemi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova. Protož líbost mám v nemocech, pohaněních, v nedostacích, v protivenstvích a v úzkostech pro Krista. Nebo když mdlím, tehdy silen jsem." (2 Korintským 12: 9-10).

Ó, moji bratři, zachovejte počátek své důvěry až do konce. Světlo Boží pravdy nemá být zastíněno. Ono má svítit uprostřed temnoty a bludu, který zahaluje svět. Boží Slovo má být otevíráno jak těm, kteří zaujímají vysoká postavení v zemi, tak i těm nejnižším.

Kristova církev je Božím nástrojem ke zvěstování pravdy; On ji zmocňuje k vykonání zvláštního úkolu; bude-li mu věrná a poslušná Jeho příkázání, bude v ní přebývat vznešenost Boží moci. Bude-li uctívat Hospodina, Boha Izraele, pak není moci, která by před ní obstála. Bude-li věrná svému povolání, moci nepřítele ji neodolají, jako neodolá pleva vichřici.

Církev čeká světlý začátek nádherného dne, jestliže si oblékne roucho Kristovy spravedlnosti a úplně se vzdá oddanosti světu.

Členové církve musí vyznat své poklesky a semknout se. Moji bratři, nedovolte, aby mezi vás přišlo něco, co by vás odlučovalo od Pána, nebo jednoho od druhého. Nemluvte o názorových rozdílech, které vás rozdělují, nýbrž spojte se v lásce a pravdě Ježíšově. Předstupte před Pána, a Spasitelovou prolitou krví zdůvodňujte svoji prosbu o pomoc v boji proti zlu. Nebudete žádat marně. Přiblížíte-li se k Bohu s potřeným srdcem a v plné jistotě víry, pak nepřítel, který se vás snaží zničit, bude přemožen.

Obrat'te se k Pánu, věžňové naděje! Hledejte sílu u Boha, živého Boha. Prokažte neochvějnou, pokornou víru v Jeho moc a Jeho ochotnou záchranu. Od Krista vytéká živý proud spasení. On je pramenem života, zdrojem vši moci. Když se vírou chopíme Jeho síly, On změní, obdivuhodně změní i ten nej beznadějnější z nejtemnějších výhledů. On to učiní pro slávu Svého jména.

Pán vyzývá své věrné, ty, kdo mu důvěřují, aby k odvaze povzbuzovali malověrné a beznadějně. Kéž nám Pán pomůže stát nápomocně jeden při druhém a zkusit Ho živou vírou.⁴

VOLÁNÍ

„Pán vyzývá k obnově přímého svědectví, které bylo zvěstováno v minulých letech. Volá po obnově duchovního života. Duchovní síly Jeho lidu byly po dlouhou dobu ochablé, musí však nastat vzkříšení z této zdánlivé smrti.

Modlitbou a vyznáním hříchů musíme vyčistit cestu Králi. Činíme-li to, moc Ducha přijde na nás. Potřebujeme letniční moc. Tato přijde, neboť Pán zaslíbil seslat svého Ducha jako moc, která nade vším zvítězí.

Před námi jsou nebezpečné časy. Každý, kdo zná pravdu, měl by se probudit a tělem, duší i duchem nechat se Bohem vycvičit. Nepřítel je nám v patách. Musíme být probuzeni a být před ním na stráž. Musíme si obléci celé oděnění Boží. Musíme následovat rady ducha prorockého. Musíme milovat a poslouchat pravdu pro tuto dobu. Toto nás zachrání před vlivem moci svodu. Bůh k nám promluvil svým slovem. Mluví k nám svědectvím pro církve a knihami, které nám pomáhají objasňovat naši současnou povinnost a postavení, které bychom dnes měli zastávat. Církve by měla dbát na varování, které dostala, řádek za řádkem, příkaz na příkazem. Jestliže to přehlídíme, jak se vymluvíme?⁵

„Uklid'te královu silnici; odstranit kameny úrazu; odstranit odpadky; uklid'te kameny, aby Duch Boží prošel naším středem a spasení Boží spatřili jako lampu, která hoří. To je to, co potřebujeme. Nemůžeme si dovolit zakrývat jeden hřích. Chceme zde nejbohatší požehnání; neboť soud přichází přímo na nás. Jen malý okamžik, jen krátký čas a každý bude těžce zkoušen. Chceme každodenní obnovu Boží milosti v našich srdcích, abychom mohli krok za krokem stoupat po žebříčku dokonalosti a stoupat stále výš po cestě, která vede do nebe, ke svatosti a k Bohu.

„Kéž do našich shromáždění vstoupí Duch Boží. Kéž vidíme Jeho spasení a kéž se zde zjeví Jeho sláva. Ať je každý hlas povznesen k oslavě Boha, ne k tomu, abychom jeden na druhém vybírali chyby.“⁶

„Kéž Pán milostivě žehná svému lidu během tohoto týdne modliteb. Ať jsou všechny křivdy napraveny, všechny hříchy vyznány a odpuštění zapsáno proti vašim jménům v nebeských knihách. Ať členové každé církve, každé domácnosti hledají Pána a pokořují před Ním své duše. Uklid'me, jak jen to bude možné, královu silnici od všech odpadků, kterými jsme ji zablokovali.“⁷

Odkazy:

1. *Selected Messages, bk. 1, p. 410.*
2. *The Southern Watchman, March 21, 1905.*
3. *The Signs of the Times, June 12, 1901.*
4. *Testimonies for the Church, vol. 8, pp. 10–12.*
5. *Ibid., pp. 297, 298.*
6. *The Review and Herald, May 18, 1905.*
7. *Ibid., December 9, 1890.*

PŘICHÁZEJÍCÍ BOUŘE

Tento svět je žhavý od hněvu; málo čisté lásky ale mnoho chladu jest.
Jediný mír, který můžeme najít, ve starých cestách vyšlapaných se nechat vést.
Písmo ukazuje způsob života; myšlení se ztrácí v marnivosti.
Filozofie a lidské myšlenky přinášejí smutek, nouzi a bolesti.

Dokonalé a čisté srdce u Boha hledejte a přicházející bouře
jakou jste nikdy neviděli se nebojte.
Potřebujeme Kristovu mysl uvnitř a Jeho vykupitelskou lásku,
Protože když procházíme životem dopředu, potřebujeme
„držet se Ho jako na provázku!“

Každý hřích musí být vyznán – a čelit každé zkoušce,
Musíme být silní, abychom stáli za Kristem; v našich ústech žádné lstivosti.
Když člověk čelí silným nepřátelským silám, má tendenci se rozčilovati.
Hlavním zájmem je pak často ujistit se, že „já“ nejsem v nemilosti.

Místo toho právě teď potřebujeme Boží milost, abychom nezradili našeho Pána –
Čelit v míru rozhněvanému davu a nikdy tasit meč, ta moc nám není dána.
Dívat se na ty, kteří nám hodně ublížili, bez ohledu na to, co udělali;
A milovat je jako Ježíš a každému odpouštěli.

Bouře ukazuje, kdo jsme; Bouře není o naší bolesti.
Odrážející křesťanskou víru uvnitř – pro všechny, blízké i ve velké vzdálenosti.
Světlo, které září v nejtemnější noci uprostřed davu strastí.
Bude vyzařovat z těch Kristových, kteří milují přátele i ty plných zášti.

Takže když myslíme na „bouři která přichází“, měl bych se nejvíce obávat.
Abych nikdy nezarmucoval Toho, co se nebál svůj život za mě obětovat.
Když totiž vidíme Jeho život a smrt a vše, co vykonal,
Naše srdce by se mělo vznášet v radostné naději: Vítězství vyhrál!

– BARBARA MONTROSE